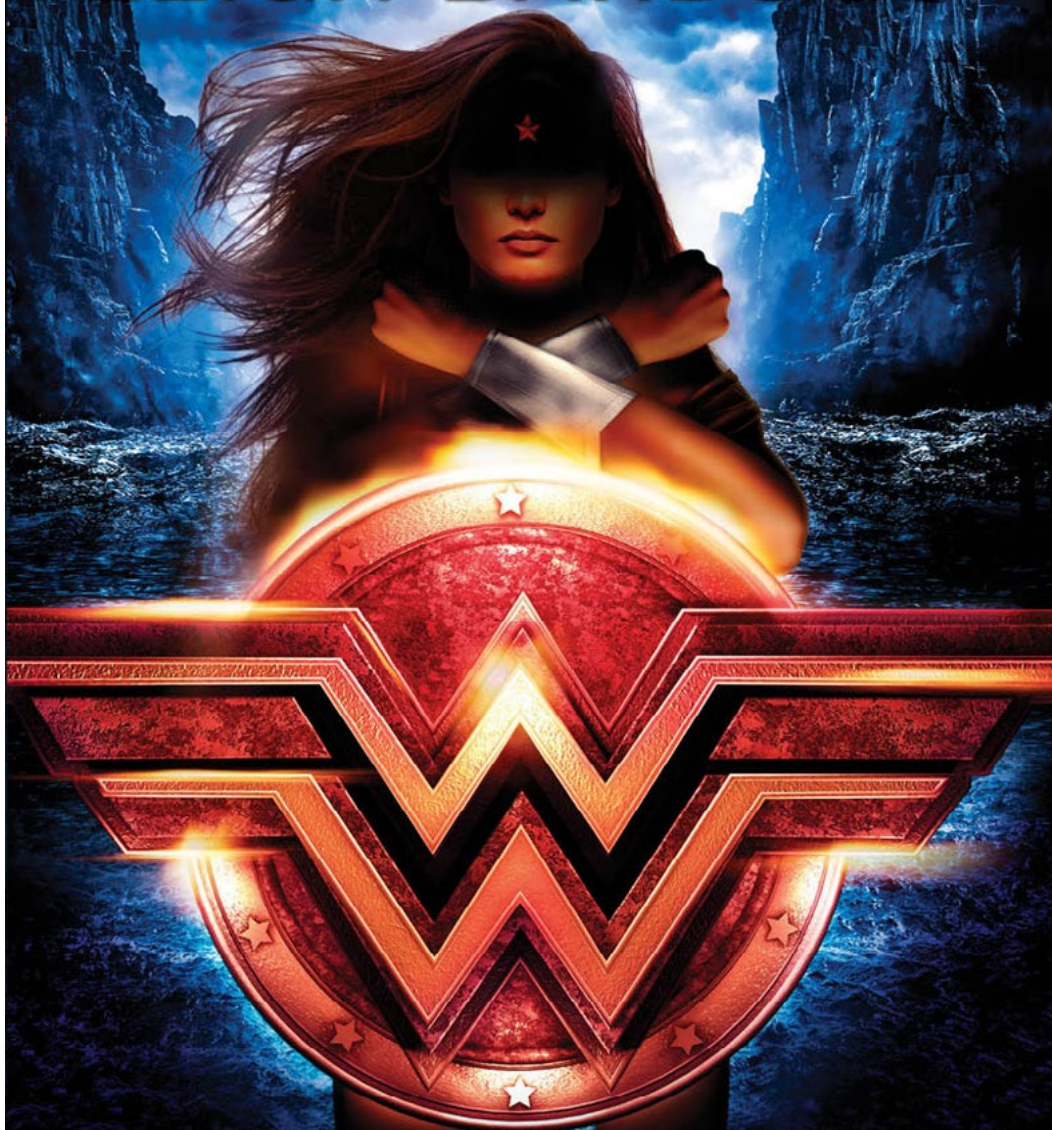

LEIGH BARDUGO

WONDER WOMAN
VÁLKONOŠKA

Wonder Woman: Válkonoška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Leigh Bardugo
Wonder Woman: Válkonoška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

LEIGH BARDUGO

WONDER WOMAN

Válkonoška

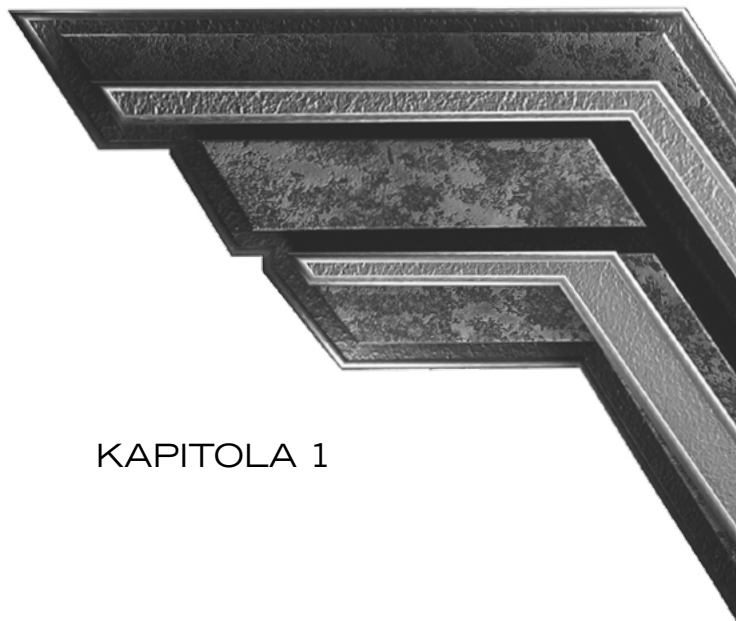

Wonder Woman created by William Moulton Marston

Joanně Volpeové
sestře v bitvě

„Pojď blíž, ať pocítíš můj stisk.
Jen tak se dovíš, co dme hruď Amazonek.
Válka je příměsí mé krve!“

Quintus ze Smyrny, *Pád Troji*

KAPITOLA 1

Nezávodiš proto, abys prohrála.

Diana se na startovní čáře zlehka zhoupala na špičkách s lýtky napnutými jako tětíva a s matčinými slovy v uších. Na zápasnické kláně a hod oštěpem, začátek oblíbených her Nemeseia, se sešel hlučný dav, ale opravdovým lákadlem byl závod v běhu. Všude se šušovalo, že tentokrát se ho účastní i královna dcera.

Když Hippolyta uviděla Dianu ve skupince běžců shluklé na písku arény, netvářila se, že by ji to překvapilo. Sestoupila dle tradice z tribuny, aby popřála atletům štěstí, občas přátelsky zažertovala a jindy zase někoho několika slovy povzbudila. Na Dianu jen bez náznaku zvláštní přízně kývla, ale do ucha jí zašeptala tak tiše, že to nikdo jiný nemohl slyšet: „Do závodů se člověk nepouští proto, aby prohrál.“

Amazonky lemující cestu ven z arény už nadšeně dupaly nohama a skandovaly v netrpělivém očekávání začátku her. Po Dianině pravici stála Rani a usmívala se jako sluníčko. „Hodně štěstí!“ popřála jí, laskavá, zdvořilá a samozřejmě jako vždycky vítězná.

„Bude ho potřebovat,“ odfrkla si s posměšným zavrtěním hlavou Thyra po Dianině levici.

Diana ji ignorovala. Na ten závod se těšila už celé týdny – poběží přes celý ostrov pro jednu z červených vlajek zavěšených pod obrovskou kupolí v Bana-Mighdall. Ve sprintu neměla šanci, protože jí k plné síle Amazonek ještě něco chybělo. *Časem se dočkáš*, říkala jí matka, ale ta jí toho vždycky naslibovala...

Tento závod byl jiný. Vyžadoval strategii. Diana byla připravená. Tajně trénovala, běhala na rychlost s Maeve a promýšlela si cestu sice drsnějším terénem, který ale vedl přímo k cíli v západním cípu ostrova. Dokonce... Nedalo se úplně tvrdit, že špehovala své sokyně, ale rozhodně o nich sbírala informace. Pořád byla nejmenší a nejmladší ze závodnic, ale za poslední rok se pořádně vytáhla, takže teď byla skoro tak vysoká jako Thyra.

Žádné štěstí nepotřebuju, odsekla jí v hlavě Diana, *protože mám plán*. Zadívala se na Amazonky, které se na startu shromáždily jako sešikované vojsko, a přece jen připustila: *No, možná by přece jen trocha štěstí neškodila*. Prostě ten vavřínový věnec musela mít. Toužila po něm dokonce víc než po královské korunce, protože s korunkou se člověk rodí, zatímco vavříny si musí vysloužit.

V davu lidí našla očima Maevinu pihovatou tvář a široce se zazubila v hráném sebevědomí. Maeve jí úsměv oplátila a s výmluvným gestem rty naznačila: „Jen pomalu!“

Diana protočila panenky, ale nakonec kývla a pokusila se uklidnit svůj dech. Dobře věděla o svém zvyku vyrazit příliš prudce a vyčerpat hned ze začátku všechny síly.

Teď už se ale soustředila jen na trasu závodu, i když kolem prošla Tekmesa s třpytivými šperky v hustých kudrnách a stříbrnými náramky na opálených pažích a pátravým pohledem si měřila závodnice. Byla Hippolytinou nejbližší rádkyní, druhou nejdůležitější osobou po královně a nesla se, jako by místo indigových šatů s páskem na sobě měla brnění.

„Jen žádný spěch, Pyxis,“ zamumlala směrem k Dianě. „Hlavně se někde nenakrápni.“ Dianě neušlo Thyřino posměšné frknutí, ale odmítla být jen

nepatrným cuknutím v obličeji prozradit, jak moc je jí ta přezdívka nepříjemná. *Však tě smích přejde, až budu stát na stupních vítězů,* slibovala jí v duchu.

Tek zvednutím ruky požádala o ticho a poklonila se Hippolytě, která seděla mezi dalšími dvěma členkami rady Amazonek ve vyvýšené královské lóži zastíněné hedvábným závěsem v zářivě modré a červené barvě. Diana dobře věděla, že by ji matka daleko raději viděla po svém boku než na startovní čáře, ale byla si jistá, že pokud vyhraje, na ničem z toho už nebude záležet.

Hippolyta oblečená do elegantní bílé tuniky a jezdeckých kalhot jen sotva znatelně kývla. Na čele se jí zaleskla jednoduchá korunka. Vypadala vyrovnaně, klidně, uvolněně, jako by se každou chvíli mohla rozhodnout, že seskočí dolů a přidá se k soutěži, aniž by přišla o královský majestát.

Tek promluvila k atletkám shromážděným v aréně: „K čí slávě se tu dnes utkáte?“

„Ke slávě Amazonek!“ odpověděly závodnice jednohlasně. „Ke slávě královny!“ Diana cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Ta slova ještě nikdy nevyslovila, ne jako účastnice závodu.

„Koho každý den chválíme?“ zahřímala Tek.

„Héru!“ rozezněl se dav. „Athénu, Demeter, Hestii, Afroditu, Artemis.“ Bohyně, které stvořily Themiskyru a darovaly ji Hippolytě jako útočiště.

Tek se na chvíli odmlčela, ale Diana slyšela ještě i jiná jména: Oya, Durga, Freya, Yael. Jména vykřiknutá v poslední předsmrtné modlitbě padlých válečnic, slova, která je přivedla sem na ostrov a darovala Amazonkám nový život. Vedle Diany si Rani mumlala jména dalších: Matri, bojovnice s démony, a sedmi matek, zatímco si tiskla svůj neodmyslitelný obdélníkový amulet ke rtům.

Tek zvedla krvavě rudý prapor. Takový, jaký na závodnice čekal v cíli v Bana-Mighdall.

„Ať vás ostrov dovede ke spravedlivému vítězství!“ křikla Tek, než upustila prapor na zem. Dav se rozburácel nadšeným řevem a soutěžící vyrazili k východnímu oblouku. Bylo odstartováno.

Diana s Maeve sice čekaly, že se u kamenného ústí tunelu utvoří fronta,

i tak ale Dianu bodl do srdce osten bolestivé frustrace. Kamennými stěnami se rozléhalo dunění kroků a všechno se vířilo v divoké spleti bílých tunik a svalnatých lýtek, jak se všechny snažily co nejrychleji dostat ven z arény. Nakonec se ale přece jen všechny závodnice rozběhly po vlastní ose někam do srdce ostrova.

Nezávodíš proto, abys prohrála.

Diana srovnala své kroky s rytmem té věty, když její bosá chodidla pleskala o hliněnou cestu, která ji měla dovést hustým Kybelinským lesem až na severní pobřeží.

Míle dlouhý pochod tímto lesem by jinak trval dlouho a poutník by musel překonávat nejen padlé kmeny, ale i šlahouny popínavek, o které už se ztupila nejedna mačeta, ale Diana si cestu dobře naplánovala. Hodinu poté, co zmizela v lesním porostu, se zase vyloupila ven na opuštěnou cestu podél pobřeží. Vítr jí čečral vlasy a na tvář dopadaly jemné spršky slané vody. Zhluboka se nadechla a očima našla slunce, podle kterého se orientovala. Nechtěla se jen dobře umístit. Musela vyhrát.

Před týdnem si trasu podrobně prošla s Maeve, dvakrát si ji spolu proběhly pod pláštěm ranního příšeří, kdy jejich sestry teprve vstávaly z postelí, ohně v kuchyni se zažíhaly a jediné zvědavé oči patřily těm, které lícily síť na ryby a zvěř. Ani těch se však nemusely obávat, protože zvěře bylo víc v lesích a na loukách na jihu ostrova a rybařilo se také jinde, protože na severní straně nebylo kde spustit člun – zvědavé rybáře tam čekaly jen strmé ocelově šedé útesy a maličká, nepříteliš přívětivá zátoka, přístupná pěšinkou tak úzkou, že jí člověk prošel jen otočený bokem se zády přitisknutými na chladném kamenném útesu.

Severní pobřeží bylo šedé, ponuré, nehostinné a Diana to tu znala jako své boty. Věděla o každém záhybu, každé jeskyni, o místech, kde se to hemží přílipkami a sasankami. Tady si člověk mohl užít nerušené samoty. *Náš ostrov nás chce potěšit*, říkala jí matka. To proto na Themiskyře rostly někde sekvoje a jinde gumovníky, ráno se mohly Amazonky prohánět na podsaditém koníkovi po travnatých pláních a večer se mohly na velbloudech vydávat po zježeném dračím hřbetě písčných dun. To všechno byly

střípky života, který Amazonky vedly předtím, než přišly na ostrov, malé dílky jejich vlastního srdce.

Sama Diana se občas ptala, zda si Themiskyra nešetřila severní pobřeží jen pro ni, aby mohla šplhat po útesech, zkoušet své síly a být sama, když ji zmáhala role Hippolytiny dcery.

Nezávodíš proto, abys prohrála.

Matčina slova nebyla jen obecným varováním. Dianina prohra by znamenala mnohem víc, to dobře věděly obě, a zdaleka nejen proto, že byla princeznou.

Ještě teď na sobě cítila vědoucí pohled Tek i posměch v jejím hlase. *Jen žádný spěch, Pyxis.* Tak jí Tek říkala. Pyxis. Jíllová nádobka na šperky nebo karmínová tinktura na malování rtů. Taková neškodná, laškovná, milující přezdívka, tvrdila Tek, ale Dianu to slovo vždycky bodlo u srdce, protože jí připomínalo, že není a nikdy nebude jako ostatní Amazonky. Její sestry byly válečnice zkoušené bitvami, přetvořené utrpením až k dokonalosti, jak přešly od obyčejné lidské existence k nesmrtelnosti. Všechny si své místo na Themiskyře vysloužily, jen Diana ne. Jí dala život Hippolytina touha po dítěti a ostrovní hlína, ze které ji matčina ruka uplácala. Navždy zůstane nenaplněná a křehká. *Jen žádný spěch, Pyxis. Hlavně se někde nenaklápní.*

Diana uklidnila svůj splašený dech a pokračovala vyrovnaným tempem dál. *Dneska máš smůlu, Tek. Vrátím se s vavříny.*

Krátce pohlédla k horizontu a dovolila mořskému vánku, aby jí polaskal čelo. Někde v dálce zahlédla v mlžném oparu loď. Připlula tak blízko, že Diana rozeznala i plachty. Plavidlo to bylo docela malé – snad škuner? Námořnické detaily si příliš nepamatovala. Hlavní stěžň, bezanový stěžň, tisíc názvů plachet a uzlů... Jedna věc byla učit se plout od Teuty, která se kdysi plavila s ilyrskými piráty, a druhá dřepět v Efezu v knihovně a tupě zírat na nákrety brigantiny nebo karavely.

Někdy s Maeve schválně sledovaly lodě a letadla. Jednou dokonce na horizontu zahlédly i tlustou šmouhu výletní lodě, ale většina smrtelníků se tomuto koutu Egejského moře vyhýbala, protože tu zlobil kompas a přístroje vypovídaly poslušnost.

Dnes se za mlhovou předělou schylovalo k bouři a Dianu mrzelo, že se na ni nemůže chvíli jen tak dívat. Deště, které smáčely Themiskyru, byly nudně mírné a předvídatelné a ničím nepřipomínaly hrozivé burácení hromu a vzdálený třpyt blesků.

„Nechybí ti občas bouřky?“ zeptala se Diana jednoho odpoledne Maeve, když se slunily na střešní terase a odněkud z dálky k nim dolehlo hřmění. Maeve umřela u Crossbarry, v britsko-irské válce a jejími posledními slovy byla modlitba ke svaté Brigitě z Kildare. Byla jednou z nejnovějších Amazonek na ostrově a pocházela z Corku, kde si bouřek užila dost a dost.

„Ne,“ protáhla Maeve melodicky, „chybí mi spíš šálek čaje, tanec, kluci... ale déšť fakt ne.“

„Ale u nás se přece taky tančí,“ protestovala Diana.

Maeve se ale jen zasmála. „Člověk tančí jinak, když ví, že jednou umře.“ Potom se protáhla a z porcelánové tváře jí zazářily červené pihy jako oblaka pylu. „Myslím, že v minulém životě jsem byla určitě kočkou, protože se chci jen válet na sluníčku a vyhřívat se v tom největším a nejteplejším paprsku.“

Jen pomalu, připomněla si Diana její slova, aby potlačila touhu vyrazit prudce vpřed. Bylo těžké myslet na to, že má šetřit síly, když se jí ranní slunce opíralo do ramen a vítr měla v zádech. Cítila se silná, ale to nebylo umění, když široko daleko neviděla ani jednu soupeřku.

Najednou nad hladinou něco kovově bouchlo, jako když se zavřou dveře. Diana zpomalila. Na modrém horizontu k nebi vyletěl šedavý sloup dýmu, sycený plameny odněkud zdola. Škuner hořel, z přidi zbyly jen třísky a stožár i s plachtami padl na palubu.

Diana cítila, že zpomaluje, a tak se donutila zase nabrat tempo. Tady na útesech občas prostě nějaká loď ztroskotá. To už byl úděl smrtelníků. V jejich světě se každou chvíli stala nějaká katastrofa, jejich život byl jen přílivovou vlnou útrap, která se ale nikdy nedotkla břehů jejího domova. Diana zaostřila na cestu. Daleko, daleko vpředu se ve slunci týpala velká kupole Bana-Mighdall. Nejdřív červený prapor, potom vavříny. Tak zněl plán.

Odněkud z moře přinesl vítr něčí výkřik.

Určitě racek, přesvědčovala se. *Spíš holka*, našeptával jí jiný hlas. *Nemožné*. Lidský křik by přece nikdy nedolehl až sem, nebo ano?

Stejně na tom nezáleželo. Nemohla nic dělat.

Přece se ale její pohled stále stácel k horizontu. *Jen se chci lépe podívat*, říkala si. *Mám spoustu času. Určitě mám náskok*.

Neměla žádný logický důvod k tomu, aby opustila starou cestu pro povoz a nahlédla za kamenný převis, ale stejně to udělala.

Hladina u pobřeží byla klidná, voda průsvitně tyrkysová. Moře v dálce ale vypadalo úplně jinak – divoké, hluboké a tmavé jako noc. Ostrov sice dělal vše pro spokojenost Diany a ostatních Amazonek, ale svět tam venku se s jeho obyvateli rozhodně nemazlil a jejich bezpečí ani štěstí ho pranic nezajímalo.

I z dálky viděla, že se škuner potápí, ale záchranné čluny ani světlice nezahlédla, jen vlny, které si pohrávaly s rozbitou lodí jako se skořápkou. Bylo dokonáno. Diana si promnula dlaněmi paže, aby zahнала náhlé zamrazení, a vydala se zpět na cestu. Takový už byl lidský život. S Maeve se mnohokrát odvážily až za hranici jejich světa, potápěly se k vrakům letadel, kliprů a štíhlých motorových člunů. Slaná voda impregnovala dřevo, takže nehnilo. Smrtelníci tolik štěstí neměli a stali se brzy potravou pro ryby z hlubin, žraloky a čas, který je pomalu, nevyhnutelně požíral, ať už byli na břehu, nebo na souši.

Diana se zase zadívala ke slunci. Mohla být v Bana-Mighdall za čtyřicet minut, možná dřív. Přinutila své nohy k běhu. Ztratila určitě jen pár okamžiků, které hravě dožene. Místo toho se ale zase ohlédla.

Ve starých knížkách se nepsalo nadarmo o ženách, které udělaly chybu a otočily se. Na útěku z hořících měst. Na cestě z pekla. Ale Diana nemohla odtrhnout oči od potápějící se lodi, která se na vlnách nakláněla jako zlomené ptačí křídlo.

Odhadovala, jak vysoký je asi útes, ze kterého vše sledovala. Dole trčely z vody ostré kameny. Pokud se pořádně neodrazí, čeká ji ošklivý dopad. Ani ten ji však nezabije. *Aspoň opravdovou Amazonku by nezabil*, pomyslela si.

Ale mě? Copak já vím? Mohla jen doufat. Věděla ale, že pokud ji nezabije pád, určitě to udělá její matka.

Diana se znovu zadívala na vrak a vyrazila vpřed k okraji útesu. *Stůj, stůj, stůj*, burácela její mysl. Ty jsi snad zešilela! I kdyby někdo přežil, nemohla jim pomoci. Kdyby je chtěla zachránit, říkala by si o vyhnanství. To, že byla princeznou, by ji před takovým osudem sotva zachránilo. *Stůj*. Sama nevěděla, proč se neposlouchá. Ráda by věřila, že se v ní ozvalo hrdinské srdce, které toužilo odpovédět na něčí vyděšený křik. Když ale skočila a letěla vzduchem k vodní hladině, uvědomila si, že ji láká výzva šedivého moře, kterému bylo jedno, zda ho má ráda či ne.

Její tělo opsalo ve vzduchu plavný oblouk a následovalo do šipky sepnuté ruce jako jehlu kompasu. Nakonec čistě protnulo hladinu. S ušima naplněnými náhlým tichem čekala ošklivý náraz do kamenů. Žádný se ale nekonal. Vystřelila nahoru, nabrala do plic vzduch a ostrými tempy plavala teplou vodou rovnou k předělu.

Kdykoli se blížila k neviditelné hranici, malinko ji zamrazilo. Cítila, jak se teplota vody mění a chlad zalévá nejdřív její prsty, potom temeno a nakonec ramena. S Maeve vždycky plavaly spíš u jižního pobřeží a odvažovaly se dál a dál. Jednou v mlžném oparu dokonce zahlédly loď s námořníky na zádi. Jeden z mužů zvedl ruku a ukázal jejich směrem. Rychle se schovaly pod hladinu, kde se domlouvaly divokými gesty a smály se tak, že než doplavaly zpět na břeh, div se neudusily slanou vodou. *Mohly jsme být sirény*, vyprskla Maeve, když se svalily na horký písek. Jen zpěv jim zatím příliš nešel. Celý zbytek odpoledne falešně vyřvávaly irské hospodské odrhovačky a smály se jako blázni, než je objevila Tek. V tu chvíli raději rychle ztichly. Překročení hranice byl jen drobný přestupek, zatímco nechat se spatřit smrtelníky už volalo po potrestání. O co se tu Diana vlastně snažila?

Zastav se. Nemohla. Ne, když jí v uších ještě zněl zoufalý lidský křik.

Cítila, jak ji pohlcuje studená voda za hranicí. Teď patřila nepřátelskému moři. Proud ji popadl za nohy a táhl někam do hlubin s obrovskou silou. Jako by se kdesi v hlubinách otrásl bůh. *Mustíš se proudu postavit*, uvědomila si a silou svalů upravila kurz. Nikdy předtím se s oceánem měřit nemusela.

Na chvíli jen tak splývala na hladině, aby sebrala síly a trochu se zorientovala v rozbouřených vlnách. Voda byla plná trosek, dřeva, rozbitého laminátu, oranžových záchranných vest, které si nikdo neměl čas navléknout. Přes déšť a mlhu, která halila ostrov, nebylo téměř nic vidět.

Co tady vlastně hledám? ptala se sama sebe. Lodě připlouvají a odplouvají, lidé umírají... Znovu se ponořila a pokusila se rozkoukat v šedé vodní mase, ale nikoho neviděla.

Jakmile znovu vyplula na hladinu, zakousla se jí do břicha bolest z vlastní hlouposti. Nechala kvůli rozptýlení plavat závod, ve kterém mohla sestřím ukázat své schopnosti a matce dát důvod k hrdosti. Místo toho se vzdala vedoucí pozice. Ale proč? Na hladině už panovala jen zkáza.

Koutkem oka zahlédla bílý záblesk, snad trup lodi. Zvedl se na vlnách, klesl, zase se zvedl, a jak ho další poryv vody vyšvihl nahoru, všimla si Diana štíhlé opálené paže, která se vši silou držela trosek. V dalším okamžiku ale byla pryč.

Z hladiny se vzdmula další šedivá hora vody. Diana se do ní zanořila, prudce kopala nohama a rukama se snažila něčeho zachytit. Zatím jí ale mezi prsty klouzaly jen trosky, které ani nedokázala rozeznat.

Ale poté uviděla to znovu. Jedna paže, druhá, tělo, sklopená hlava, nahrbená ramena, citrónově žluté tričko a mokrá spleť hnědých vlasů. Tak přece jen děvče. Zvedlo hlavu, zalapalo po dechu a v tmavých očích se jí zračil nekonečný, divoký strach. Se sprškou bílé pěny se přes ni převalila voda. Z té se potom vynořil už jen trup lodi. Dívka byla pryč.

Znovu pod vodu. Diana zamířila na místo, kde její tělo viděla naposled. Koutkem oka zahlédla žluté triko, a tak se za ním pustila. Jakmile pevně sevřela v dlani jeho látku, táhla ho k sobě, až se z kalné vody vynořil mrtvolně bledý obličej rámovaný zlatými vlasy. Z něho na ni mrtvě hleděly doširoka otevřené modré oči. Ještě nikdy neviděla zblízka mrtvolu. A ještě nikdy neviděla zblízka kluka. Poděšeně ucukla a pustila triko, ale když se dívala za mizejícím tělem, dobře si všimla rozdílů – ostrá čelist, široké obočí, přesně jako v obrázků v knihách.

Znovu se vynořila, ale tentokrát vůbec netušila, kde je, a nemohla s jis-

toutou říct, kde se nachází ostrov. Všude jen vlny a trosky lodi. Pokud ji moře odnese dál, nenajde cestu zpět.

Obraz štíhlé paže a divokého stisku prstů, které se zoufale držely posledních vláken života, jí ale nešel z hlavy. *Poslední pokus*, řekla si a zanořila se hlouběji do studené vody. V jednu chvíli ji obklopovala jen kalná šed', ale potom ji uviděla – před ní se vznášela tmavovlasá dívka ve žlutém tričku. Ruce a nohy jí bezvládně vlály vodou, takže připomínala hvězdu. Oči měla zavřené.

Diana ji popadla kolem pasu a jako šipka vystřelila na hladinu. Jednu děsivou vteřinu si myslela, že ztratila z očí siluetu ostrova, ale potom se mlha rozestoupila a ona se vydala rovnou k němu, neznámou dívku přitisknutou trochu nešikovně k hrudi. Zatímco ji jednou rukou objímala, druhou se snažila nahmatat pulz. Byl tam. Pod dívčinou čelistí ucítila trhaný, slabý, ale přítomný tep. I když děvče nedýchalo, srdce mu pořád bušilo.

Diana zaváhala. V dálce viděla obrysy skal Filos a Echthros, které tvořily hranici mezi světem Amazonek a říší lidí. Pravidla zněla jasně. Nikdo nemohl zastavit příliv a odliv života a smrti, ale na ostrov se takový cyklus nikdy nesměl dostat. Výjimky neexistovaly. Na Themiskyru nesměla vstoupit noha člověka, ani kdyby šlo o záchranu holého života. Toho, kdo by pravidlo porušil, čekal krutý trest: vyhnanství.

Vyhnanství. To slovo tížilo jako kámen, jako nechtěný balast, jehož váhu nikdo neunesl. Jedna věc byla podívat se za hranici, ale to, o co se zrovna pokoušela, ji mohlo navždy odtrhnout od ostrova, sester i matky. Svět tam venku jí najednou přišel příliš velký, moře příliš hluboké. *Tak ji prostě pust'*. Bylo to tak jednoduché. Stačilo povolit stisk a nechat moře, aby si odneslo dívčí tělo. Potom by bylo všechno tak, jako by Diana nikdy neskočila z útesu. Zbavila by se břemene a zase by se nesla lehce jako pírkó.

Poté si ale vzpomněla na dívčinu ruku, na to, jak divoce svírala pěst, a na železné odhodlání přežít, než ji vlny spláchly pod hladinu. Cítila její přerývaný tep jako víření bubnů vzdálené armády, která po mnoha bitvách už neměla sílu pokračovat v boji.

Diana plavala blíž ke břehu.

Když s dívkou v náručí překročila hranici, mlhy se rozplynuly a déšť polevil. Jejím tělem projela vlna tepla. Klidná hladina jí po boji s rozbouřeným mořem připadala najednou podivně bez života, ale na to si Diana rozhodně stěžovat nehodlala.

Když se její chodidla dotkla písečného dna, napřímila se a upravila stisk tak, aby mohla děvče lépe přenést přes mělčiny. Smrtnice byla přízračně bledá, skoro průsvitná a Diana měla pocit, že místo člověka nese ve spojených dlaních jen vrabčí tělíčko. Už se ani nedivila, že si s ní a zbytkem posádky moře dělalo, co chtělo – připadala jí pomíjivá jako odlitek ze sádry.

Diana ji opatrně položila na písek a znovu zkontrolovala pulz. Teď už nenahmatala ani ten. Věděla, že musí její srdce znovu přimět k práci a dostat vodu z plic, ale jak se to dělá, si vzpomínala jen mlhavě. Diana se sice základy první pomoci tonoucímu ve škole učila, ale nikdy si to nevyzkoušela doopravdy. Dávala tehdy vůbec pozor? Jak pravděpodobné bylo, aby se Amazonka topila v klidných vodách okolo Themiskyry? Určitě při hodině snila s otevřenýma očima, a to teď bude tu holku stát život.

Tak dělej něco, pobízela se, aby zahнала paniku. Proč jsi ji vůbec tahala z vody, když tu teď sedíš a koukáš na ni jako vyplašený králík?

Diana položila dva prsty na dívčinu hrudní kost a posunula je ještě kousek dál tam, kde tušila to správné místo. Potom spojila dlaně a zatlačila na hrudník, až cítila, jak se pod jejím stiskem ohýbají žebra. Diana se poděšeně stáhla. Z čeho ta holka vůbec byla? Z balzového dřeva? Zdála se asi tak odolná jako chatrné modely světových pamětihodností, které Diana musela za domácí úkol slepovat. Jemně znovu zatlačila a pak zase. Potom dvěma prsty zacpala dívce nos, přitiskla ústa na chladnoucí smrtelné rty a vši silou vydechla.

Poryv vzduchu vnikl dívce do plic, její hrudník se vzedmul a zdálo se, že tentokrát její nadpřirozená síla přece jen k něčemu byla. Děvče se rozkašlalo a prskalo slanou vodu na všechny strany. Diana se posadila na paty a s úlevou se zasmála. Zvládla to. Ta holka žije.

Teprve teď jí došlo, jak troufalou věc provedla. Jako by ji honili samí podsvětní poslové: *Zvládla to. Ta holka žije.*

A hned se snažila posadit.

„Počkej,“ zastavila ji Diana a podepřela ji silnou paží. Nemohla tu přece jen tak klečet a sledovat, jak sebou smrtelnice cuká jako právě vylovená ryba. Zpátky do moře už ji taky hodit nemohla. Nebo ano? Ne. Smrtelníci se příliš snadno topili.

Holka se popadla za hrudník a zalapala po dechu. „A ostatní?“ zajíkla se s očima tak vytřeštěnými, že její duhovky lemoval široký pás bělma. Třásla se jako osika. Diana nevěděla, jestli zimou nebo přicházejícím šokem. „Musíme jim pomoci.“

Diana zavrtěla hlavou. Pokud ve vraku lodi ještě někdo žil, rozhodně ho neviděla. Kromě toho běžel čas v říši lidí rychleji než tady na ostrově. Než by doplávala zpět k lodi, vše by dávno smyl oceán.

„Už nežijou,“ řekla Diana a hned zalitovala, že nevolila trochu citlivější slova. Děvče nevěřícně otevřelo ústa a potom je zavřelo. Dívčino tělo se třásl tak divoce, až se Diana bála, aby se jí nerozsypalo před očima. Ale to se nemohlo stát, nebo ano?

Diana se zadívala na útesy nad pláží. Co když ji někdo viděl? Byla si jistá, že žádná jiná běžkyň se její trasou nevydala, ale výbuch lodi mohl vidět kdokoli. Pak jen stačilo, aby se vydal to vyšetřit...

„Musíme rychle zmizet z pláže. Můžeš chodit?“ zeptala se. Holka kývla, ale zuby jí divoce jektaly a rozhodně to nevypadalo, že se v příští chvíli chystá vstát. Diana znovu zvedla oči k útesům. „Ale vážně. Musím tě postavit na nohy.“

„Já se snažím.“

Rozhodně na to nevypadala. Diana si rovnala v hlavě všechno, co o smrtelnících věděla. Co jedí? Jakou mají tělesnou teplotu? Kulturní zvyklosti? Její učitelé a matka se bohužel omezovali jen na varování: války, mučení, genocida, znečištění. A mizerná gramatika.

Dívka, která se před ní třásla na písku, rozhodně nevypadala jako někdo, na koho se matčina varování mohla vztahovat. Byla zhruba stejně stará jako Diana, měla tmavší pleť a pískem obalené vlasy spletené do úzkých copánků. Zdála se příliš slabá na to, aby ublížila komukoli s výjimkou sebe samot-

né. I tak ale mohla být nebezpečná. Stačilo, aby je někdo viděl, a Diana by musela odejít z ostrova navždy. Ale na to teď raději nechtěla myslet. Místo toho vzpomínala na vyučování s Teutou. *Dobře plánuj. Bitvy často prohrávají ti, kteří nevědí, v jaké válce vlastně bojují.* Tak jo. V tomhle stavu by ta holka daleko nedošla, což možná nebylo úplně špatně, protože Diana stejně netušila, kam by ji odvedla.

Položila jí ruku na rameno v uklidňujícím gestu. Diana aspoň doufala, že ji uklidní. „Hele, já vím, že se ti slabostí podlamují kolena, ale vážně musíme zmizet z pláže.“

„Proč?“

Diana zaváhala a potom jí nabídla odpověď, která byla v podstatě pravdivá, i když ne úplně přesná. „Příliv.“

Zdálo se, že to na holku zapůsobilo, protože souhlasně kývla. Diana vstala a nabídla jí ruku.

„To je dobrý,“ řekla zachráněná, narovнала se na kolenou a nakonec vrávoravě vstala.

„Jsi pěkně tvrdohlavá,“ neodpustila si Diana se zábleskem respektu v hlase. Ta holka se málem utopila, zdá se jí asi tak odolná jako vyplavená dřívka na pláži, ale stejně odmítala jakoukoli pomoc. Diana si mohla domyslet, že se jí její další návrh vůbec nebude zamlouvat. „Ponesu tě na zádech. Naskoč si.“

Holka se zamračila. „Proč?“

„Protože nahoru na útes asi sama nevylezeš.“

„Je tam stezka?“

„Ne,“ řekla Diana, což byla bohapustá lež, ale místo dlouhých diskusí nabídla smrtelnici svá záda. Za minutu cítila, jak ji svírá pár paží. Děvče si naskočilo, Diana ho popadla za nohy a mohla vyrazit. „Pevně se drž.“

Její pasažérka jí sevřela krk, div ji neudusila. „Tak pevně zas ne!“ zasípala Diana.

„Promiň,“ povolila holka.

Diana se rozběhla.

„Zpomal,“ vzdychla holka, „asi budu zvracet.“

„Zvracet?“ Diana si v hlavě prošla seznam lidských tělesných funkcí a zůstala stát jako opařená. „Tak to *prosím* nedělej.“

„Jen mě nesmíš pustit.“

„Vážíš asi tolik jako pár těžkých holínek,“ odfrkla Diana, když se proplétala velkými kameny u paty útesu. „K lezení budu potřebovat ruce, takže se budeš muset držet silněji nohama.“

„K lezení?“

„Nahoru po útesu.“

„Ty mě s sebou chceš vléct *tudy*? Rovnou nahoru? Zešílela jsi?“

„Prostě se drž a zkus mě neuškrtit,“ zabořila Diana prsty do kamene a šplhala nahoru rychleji, než si smrtelná holka poskládala myšlenky.

Pohybovala se hbitě jako ještěrka, protože to tu znala jako své boty. Diana místní útesy zlezla tolikrát, že to ani nepočítala, a když jí bylo dvanáct, objevila jeskyni, kam teď se smrtelníci zamířila. Byly tu i jiné jeskyně blíž k pláži, ale ty se s přílivem plnily vodou. Kromě toho se z nich dalo snáz vylézt, když někoho přepadla zvědavost.

Děvče zase zasténalo.

„Už tam skoro jsme,“ řekla povzbudivě Diana.

„Nechtěj po mně, abych otevřela oči,“ zaskuhrala holka.

„Asi bude lepší, když je necháš zavřeně. Hlavně se pokus... ehm, no, však víš co.“

„Celou tě nepozvracet?“

„Jo,“ přitakala Diana. Amazonky nikdy nezvracely, ale tento jev se objevoval v mnoha románech a v živém popisu i v učebnici anatomie. Naštěstí si autoři ušetřili obrázky.

Konečně je Diana dostala do vchodu do jeskyně. Holka se svalila na zem a zajímavě se nadechla. Jeskyně měla vysoký strop, ale jinak byla úzká a překvapivě hluboká, jako by ji někdo vytesal sekáčkem na maso. Její lesklé černé kameny věčně smáčela mořská pěna. Když byla Diana menší, ráda si představovala, že jeskyně je chodba vedoucí do úplně jiného světa, ale to samozřejmě nebyla pravda. Byla to pouhá jeskyně a takovou také zůstala, ať si Diana přála, co chtěla.

Počkala, až si její oči zvyknou na tmu, a potom vklouzla hlouběji do útrob skryše. Ta stará houně tam ještě byla, zabalená do voskového plátna a celkem suchá, i když malinko zatuchlá. Našla dokonce i cínovou krabici se zásobami.

Přehodila houni dívce přes ramena.

„Nepůjdeme až nahoru?“ zeptala se holka.

„Ještě ne.“ Diana se musela vrátit do arény. Závod se teď určitě chýlil ke konci a ona nechtěla, aby si o ni doma dělali starosti. „Máš hlad?“

Holka zavrtěla hlavou. „Musíme zavolat policii a námořní záchranáře.“

„To odsud nemůžeme.“

„Ani nevím, co se stalo,“ roztřásl se znovu děvče. „Jasmine s Rayem se hádali s doktorkou Ellisovou a potom...“

„Něco vybuchlo. Viděla jsem to ze břehu.“

„Je to všechno moje vina,“ rozplakala se dívka, „všichni jsou mrtví a můžu za to já.“

„Neplač,“ řekla Diana tiše, zatímco se jejího srdce zmocňovala panika.

„Způsobila to bouřka.“ Položila jí ruku na rameno. „Jak se jmenuješ?“

„Alia,“ zavzlykala dívka a zabořila jí hlavu do náručí.

„Alio, musím jít, ale...“

„Ne!“ protestovala Alia. „Nenechávej mě tu.“

„Musím. Musím... přivést pomoc.“ Ve skutečnosti se potřebovala dostat zpět do Efezu a vymyslet, jak tu holku dostat nepozorovaně pryč z ostrova.

Alia ji popadla za ruku. Diana si hned vzpomněla, jak ještě před chvílí zoufale svírala bok lodi. „Pospěš si, prosím,“ žadonila. „Možná pošlou helikoptéru. Třeba ještě někdo přežil.“

„Vrátím se hned, jak to bude možné,“ slíbila Diana a přistrčila cínovou bedýnku blíž k děvčeti. „Jsou tam suché broskve, semínka kanárníku a trochu sladké vody. Jen ji všechnu nevypij naráz.“

„Všechnu naráz?“ zamrkala Alia poděšeně. „Jak dlouho budeš pryč?“

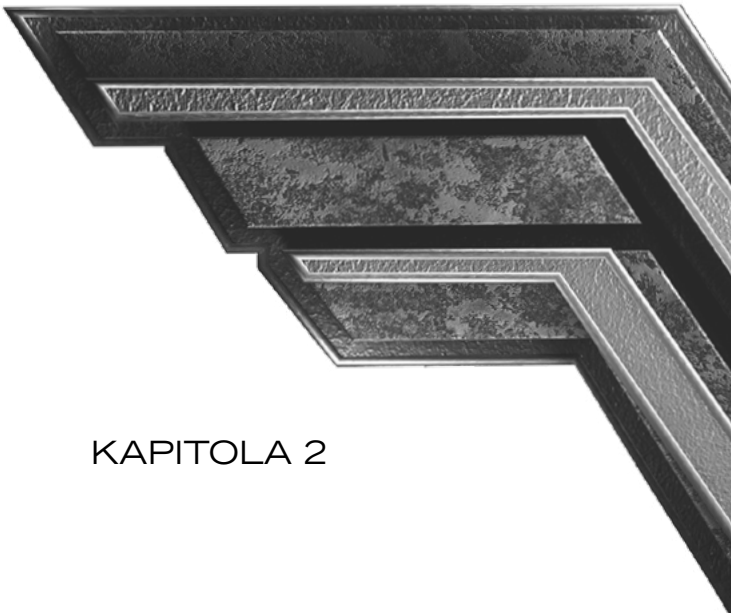
„Možná pár hodin. Vrátím se, jak nejrychleji to půjde. Jen se pěkně zabal do deky, ať neprochladneš, a odpočín si.“ Diana vstala. „A hlavně neopouštěj jeskyni.“

WONDER WOMAN

Alia na ni zpod hustých řas upřela tmavě hnědé oči plné strachu, ale i odhodlání. Poprvé od doby, kdy ji Diana vytáhla z vody, ji Alia opravdu vnímala. „Kde to jsme?“ zeptala se. „Co je to za místo?“

Diana nevěděla, jak má odpovědět, a tak jen řekla: „Je to můj domov.“

Potom se prsty zaklesla do výčnělku na skále a vyšvihla se z jeskyně dřív, než se jí Alia mohla vyptávat dál.

KAPITOLA 2

Neměla jsem ji přece jen raději svázat, ptala se sama sebe Diana, když šplhala po útesu a odpolední slunce jí zahřívalo ramena prokřehlá chladem jeskyně. Ne. Kromě toho, že u sebe neměla provaz, jí svazování holky, která před chvílí málem umřela, nepřipadalo jako nejvhodnější nápad. Než se dostane zpět do jeskyně, bude muset mít připravené věrohodné odpovědi na zvědavé otázky. Alia byla po zažitém neštěstí ještě trochu v šoku, ale dostávala se z toho nebezpečně rychle a rozhodně nebyla hloupá, a tak se dalo předpokládat, že se jí v jeskyni dlouho líbit nebude.

Diana natáhla nohy. Utíkat do Bana-Mighdall pro vlajku už nemělo smysl. Prostě se vrátí do arény a na něco se vymluví, ale zatím ji nic nenapadlo. Čím víc se vzdalovala od útesů, tím bláznivější jí její rozhodnutí připadalo. V hrudníku se jí usídlil ledový strach. Na ostrově platila přísná pravidla a zákazy a všechny měly dobrý důvod. Kromě výcviku a přehlídek bylo zakázáno nosit zbraně. Vzácné výpravy mimo ostrov musely být schváleny radou Amazonek a Věštkyň, a to jen v případě, že to vyžadovala bezpečnost Themiskyry. Bude muset Aliu provodit do světa smrtelníků, jak nejdřív to půjde.

Zatímco na ni Alia čekala v jeskyni, uběhly už v říši lidí celé dny. Lodě záchranářů už jistě začaly hledat její ztracenou loď. Pokud si Diana pospíší, mohla by vypravit Aliu na moře na jiné lodi a postarat se, aby se šťastně shledala se záchranáři. I kdyby ta holka chtěla o Themiskyře vyprávět úřadům a někdo by jí náhodou uvěřil, stejně by nenašla cestu zpět.

Z Efezu zaznělo troubení na roh a Dianě se smutně rozbušilo srdce. Závod skončil a její vavříny teď zdobí někoho jiného. A to si jimi ještě ráno byla tak jistá! *Zachránila jsem život*, připomněla si, ale to ji vůbec neuklidňovalo. Pokud se někdo dozví o Alii, bude Diana navždy vyhnána ze svého domova. Ze všech ostrovních pravidel byl zákaz cizinců tím nejposvátnějším. Jen Amazonky, které si vybojovaly právo na život v Themiskyře, sem patřily. Všechny slavně padly v bitvách, a tím dokázaly odvahu a srdnatost. Když před smrtí vzývaly nějakou bohyni, měly šanci na nový život v míru a cti po boku svých sester. *Athéna, Čandrakánta, Pele, Banba*. Bohyně z celého světa, válečnice všech národů. Každá z Amazonek měla na ostrově své místo. Každá kromě samotné Diany.

Při té myšlence se jí sevřelo srdce. Možná že zachránit Aliu nebylo pochybení, ale něco, co má zapsáno v osudu. Pokud na ostrov nikdy nepatřila, možná se nakonec vyhnanství nevyhne.

Přidala do kroku, když před sebou spatřila věže Efezu, ale nohy jí těžkly strachem. Jak se po tomhle všem podívá matce do očí?

Nepříjemně brzy se jí pod bosýma nohama hliněná cesty změnila v bílý ochozený istrijský kámen. Jakmile vešla do města, cítila pohledy lidí, dívajících se z balkonů a otevřených zahrad, které ji sledovaly jako psi až do arény. Byla to jedna z nejkrásnějších budov ve městě, koruna ze zářivě bílého kamene na štíhlých obloucích nesoucích jména šampionek.

Diana prošla obloukem věnovaným Penthesilee. Slyšela nadšený ječet a dupot, ale když se vynořila v sluncem ozářené aréně, naskytl se jí ještě horší pohled, než čekala. Nejen že prohrála, ale doběhla jako úplně poslední. Vítězky stály na pódiu a předávání vavřínů už začalo. První místo vyhrála přirozeně Rani. Vytrvalkyní byla celý život – jako smrtelnice i jako Amazonka. Nejhorší na tom bylo, že ji Diana měla tak ráda. Byla skromná, laskavá,

a dokonce se nabídla, že Dianě pomůže s tréninkem. Diana si říkala, jestli není únavné stát pořád na výsluní a být úžasná. Ale možná tak prostě vypadal úděl hrdinek.

Když se blížila k pódiu, donutila se k úsměvu. I když ji slunce trochu osušilo, citelně si uvědomovala, jak pomačkanou má tuniku a jakou škodu napáchala na jejích vlasech slaná mořská voda. Možná že když se bude tvářit, jako by na závodě nezáleželo, opravdu na něm záležen přestane. Trvalo ale jen pár vteřin, než se z davu vynořila Tek a objala ji kolem ramen.

Diana ztuhla a vzápětí se za to nenáviděla. Dobře věděla, že Tek to na ní pozná.

„Ale ne, ty moje malá Pyxis,“ vrkala Tek, „tys nám spadla do bláta?“

Kolemstojící dav se rozsyčel. Všechny té urážce rozuměly. Malá Pyxis uplácaná z jílů.

Diana se zazubila. „Chyběla jsem ti, Tek? Copak tu není nikdo jiný, koho bys mohla soudit?“

Davem se rozbublal smích. *Jen jdi dál*, pobízela se Diana v duchu, *a pěkně se zvednutou hlavou*. Potíž vězela jen v tom, že Tek byla rozená generálka. Cítila slabost a okamžitě věděla, kam se trefit. *Musíš jí to pořádně vrátit*, nabádala ji vždycky Maeve, *jinak toho Tek nikdy nenechá. Kolem Hippolyty chodí po špičkách, ale nakonec na tom trůně budeš sedět ty*.

Ne, pokud si Tek prosadí vlastní vůli, pomyslela si Diana.

„Tak se nečerti, Pyxis,“ pokračovala Tek. „Není všem dnům konec. Vždycky máš ještě jednu šanci. A pak ještě další.“

Když Diana procházela kolem diváků, dobře slyšela hlasy Tečiných příznivkyň.

„Možná že v příštím závodě posunou cílovou čáru,“ řekla Otrera.

„Proč ne?“ protáhla Thyra. „Pro královský rod přece platí jiná pravidla.“

To byl přímý útok na její matku, ale Diana se zubila, jako by se jí nic na světě nemohlo dotknout. „Zvláštní, jak někteří dokážou pořád dokola omílat to samé, že?“ neodpustila si, když pokračovala až ke schodům do královské lóže. „Když se naučíš jen jeden tanec, asi už pak netančíš nic jiného.“

Některé z divaček souhlasně kývly. Chtěly princeznu, která se nenechala rozhodit řečmi a uměla místo pěstí bojovat slovy. Nakonec – copak jí někdy Tek opravdu ublížila? Občas si Diana přála, aby ji Tek prostě vyzvala na souboj. Jistě by prohrála, ale raději by si nechala natlouct než pořád předstírat, že jí Tečino rýpání nevadí. Unavovalo ji, jak každý čekal na její slabost.

To na tom ale nebylo to nejhorší. Tek k ní aspoň byla vždycky upřímná, zatímco jiní se na ni třeba zrovna teď usmívají a jsou k ní loajální, protože je přece jen pořád dcerou své matky, jejich milované královny, ale ve skutečnosti si myslí, že Diana si vůbec nezaslouží ani korunu, ani místo mezi nimi. A možná mají pravdu. Diana byla jedinou Amazonkou, která se jí nenarodila.

Pokud se Tek dozví o Alii a zjistí, co Diana provedla, bude mít všechno, po čem kdy prahla. Dianu, dívku z jílu, vyženou z ostrova do širého světa lidí a Tek se Hippolytě nikdy nebude muset přímo postavit.

Jenže ona se nic nedoví, slíbila si Diana. *Však ona už tu smrtelnici nějak z ostrova dostane.* Chtělo to jen člun, na který ji posadí a pošle prvnímu člověku, který se mihne kolem ostrova a odveze ji tam, kam patří.

Nebo by prostě mohla říct pravdu. Kdyby měla štěstí, čekal by ji soud a posměch. Kdyby měla smůlu, musela by odejít do vyhnanství. Příkazy bohyně, které stvořily Themiskyru, se nesměly brát na lehkou váhu. To, co udělala, už nespraví žádná oběť Héře ani modlitba k Athéně. Zastala by se jí matka a omluvila se za selhání své dcery? Nebo by jen provedla trest, který si žádá zákon? Diana sama nevěděla, co by bylo horší.

Zapomeň na to. Však ona někde nějaký člun sežene.

Když stoupala po schodech do královské lóže, neušlo jí, že se pozornost obrací ze stupňů vítězů na ni. Hedvábnou záclonou pronikalo světlo a zalévalo stinnou, jasmínem provoněnou ložď rudými a modrými odlesky. Na Themiskyře nebyla roční období, ale Hippolyta nechala měnit rostliny každou rovnodennost a slunovrat. *Musíme nějak měřit čas,* řekla Dianě. *A musíme se snažit udržet naše spojení se smrtelným světem. Nejsme bohyně. Pořád musíme mít na paměti, že jsme se narodily jako obyčejní lidé.*

Ale ne všechny, pomyslela si Diana, jen to tehdy neřekla. Někdy měla

pocit, že sama Hippolyta zapomněla na její původ. Možná proto, že chtěla. *Pro královskou rodinu platí jiná pravidla.*

Diana dobře věděla, že ji matka uviděla hned, jak vešla do arény, ale teď se na ni otočila a usmála, jako by si jí všimla teprve nyní.

Uvítala Dianu s otevřenou náručí a krátkým objetím. Tak se to slušelo. Diana prohrála. Kdyby ji matka zahrnula příliš velkou láskou, působilo by to nevhodně. Kdyby ji ovšem přivítala příliš chladně, mohl by si to někdo vyložit jako odmítnutí, což by mohlo mít dalekosáhlé následky. I objetí muselo být přesně podle předpisů a pravidel politiky. Tak proč to Dianu tak mrzelo?

Diana věděla, kam patří. Po boku matky sledovala korunování vítězek, usmívala se a gratulovala soupeřkám. Ledový strach v jejím břiše už ale zapustil kořínky, které ji s každou vteřinou omotávaly těsněji. Napomenula se, aby se nevrtila a přestala každou chvíli kontrolovat polohu slunce. Její matka si jistě všimla, že něco není v pořádku, Diana jen doufala, že její nervozitu připíše hanbě z prohraného závodu.

Hry budou pokračovat až do odpoledne a večer v amfiteátru uvedou novou hru. V tu dobu už ale bude Diana dávno zpět v jeskyni. První slavnosti ale neujde. Vedle arény se zahradami táhly dlouhé stoly ztěžklé teplým chlebem, talíři s vařenými sěpiemi, grilovanou zvěřinou a džbány vína a kobyliho mléka.

Diana do sebe tak tak nasoukala rýži s rybou a teď se jen štourala v medové plástvi, kterou jinak měla ze všeho nejradši. Žaludek jí svíraly obavy. Koutkem oka zachytila Maevin tázavý pohled, ale musela zůstat s matkou. Kromě toho, co by tak Maeve asi řekla? *Vážně bych ten závod vyhrála, ale měla jsem plné ruce práce s porušováním božských pravidel?*

„V Pontu jsme jídávali jehněčí na rožni,“ odstrčila Tek talíř se zvěřinou. „Opravdové maso, ne tuhle divočinu.“

Na ostrově se užitková zvířata nechovala, takže kdo chtěl maso, musel si ho ulovit. Tohle ovšem nebylo pravidlo uložené bohyněmi ani nutnost žadaná životem na ostrově, ale příkaz Hippolyty, která si vážila každého života, zatímco Tek rozhodně dávala přednost vlastnímu žaludku.

Hippolyta se jen zasmála. „Pokud tu nenajdeš maso, které by vyhovovalo tvé chuti, zkus se víc napít vína.“

Tek zvedla sklenici, obě si űukly a sklonily se k sobě. Potom se rozesmály jako malé holky. Diana ještě nikdy nepoznala nikoho, kdo by uměl rozesmát její matku tak jako Tek. Ve smrtelném životě spolu bojovaly i vládly bok po boku, občas si vjely do vlasů, ale nakonec se rozhodly se od světa lidí odvrátit. Byly *prota adelfis*, první Amazonky na Themiskyře, sestry ve všem kromě krve. Nedalo se říct, že by Tek Hippolytu nenáviděla. Diana si dokonce byla skoro jistá, že by to ani nedovedla. Jen se jí vůbec nezamlouvalo, že si Hippolyta stvořila Dianu a uplácala tak život z ničeho. Na Themiskyře přivedla k životu dívku a stvořila Amazonku, což dřív směli jen bohové.

Jednou, když byla Diana ještě dítě, se vzbudila uprostřed noci a zaslechla jejich hádku. Vyklouzla z postele, pod chodidly ucítila chladný mramor a cupitala chodbou na Jolantin dvůr, rovnou do srdce jejich domu, tvořeného širokou terasou s elegantním sloupovým a výhledem na zahrady a město. V paláci se nacházelo mnoho upomínek na matčin lidský život – zlatý pohár, mělký černý kylix pomalovaný postavami tančících žen, střapaté plstěné sedlo... Kousky skládanky, ze kterých si Diana v hlavě marně lepila ucelený obraz. Ale Jolantin dvůr žádná tajemství neskrýval. Táhl se po celé západní straně paláce a do tří stran se otevíral tak, aby byl vždy zalit sluncem a kloktáním fontány v zahradách pod ním. Křehké, voskovité plumérie se vinuly kolem sloupů, balustrádu lemovaly květináče s pomerančovníky, které přitahovaly štěbetavé bzučení včel a ledňáček.

Diana s matkou jedly u dlouhého stolu, který byl vždycky pokrytý Dianinými učebnicemi, nedopitými sklenkami vína nebo vody, miskami říků nebo čerstvě nařezanými květinami. U něj vítala Hippolyta nové Amazonky na Themiskyře hned, jak se očistily. Hlubokým, vlídným hlasem jim potom vysvětlovala pravidla ostrova.

Když ale přišla Tek, odložila Hippolyta masku úctyhodné, laskavé královny, ale nebyla ani taková, jakou ji znala Diana. Najednou se z ní stal někdo úplně jiný, trochu divoký, bezstarostný, kdo se na židli hrbil a uměl se chrochtavě rozesmát.

Tu noc se ale Hippolyta nesmála. Místo toho chodila po terase jako šelma v kleci, až za ní šafránově žluté hedvábí vlálo jako válečný prapor.

„Je to jen *dítě*, Tek, nic nebezpečného na ní nehledej.“

„Ohrožuje celý náš způsob života,“ nedala se přesvědčit Tek, usazená v jezdeckých šatech u dlouhého stolu s lokty na jeho desce a nohama pohodlně nataženýma. „Přece znáš zákon. Žádní cizáci.“

„Ale ona není cizí. Je to malá holčička stvořená z hlíny ostrova, vymodelovaná mou vlastní rukou. Ona *tam venku* nikdy nebyla.“

„Přece máme nějaká pravidla, Hippolyto. Jsme nesmrtelné, takže není naším úkolem počít dítě. Kromě toho tu žijí ženy, které znají nebezpečí světa lidí a vědí, jaké je bojovat proti nekonečné vlně lidského násilí. Jsme tady, protože jsme se k tomu všemu obrátily zády. Kdo ti dal právo rozhodovat za Dianu?“

„Vyrostete ve světě bez konfliktu a bude chodit po zemi, na které nikdy nebyla prolita krev.“

„Tak jak si toho bude umět vážit? Bohové to tak nechtěli. Jejich zákony nejsou bezdůvodné a tys je obešla.“

„Bohové jí požehnali, vdechli do ní život a přelili jí mojí krev do žil. Dali jí dary.“ Hippolyta se posadila k Tek. „Tak už neblázni. Myslíš, že bych měla schopnost jí dát život? Žádná z nás přece nezná takové kouzlo.“

Tek vzala Hippolytiny dlaně do svých, takže to vypadalo, jako by zrovna stvrdily tajný pakt nebo přemýšlely nad úžasným plánem.

„Hippolyto,“ řekla Tek tiše, „copak bohové něco darují jen tak? Vždycky to něco stojí, i když teď ještě nevíme, *jakou* cenu budeme muset zaplatit.“

„A co mám tedy dělat?“

„To nevím,“ vstala Tek a opřená o balustrádu se zadívala na město a moře. Diana si pamatuje, jak moc ji překvapilo, kolik luceren ještě ve městě svítí, jako by si dospělí tajně smluvili hodinu, kdy se budou hádat. „Postavila jsi nás do nemožné pozice. Jednou se bude účtovat, Hippolyto, a to všechno pro něco, co máš jen ty sama.“

„Ona ale patří *nám všem*, Tek. Všem,“ položila královna Tek ruku na rameno a Diana si na chvíli myslela, že se usmíří, ale Tek její dotek setřásla.

„To ty ses rozhodla. Říkej si, co chceš, *Veličenstvo*, ale platit budeme nakonec všechny.“

Teď se Diana dívala na Tek, jako by ta hádka ani mnoho dalších, které následovaly, vůbec nic neznamenal. Jako by Tečino věčné mučivé rypání bylo jen láskyplným škádlením. Hippolyta její nepříjemné chování a chlad vždycky odmávala rukou a tvrdila, že pomine, jakmile uteče na Themiskyře dost let bez katastrof. Místo toho se ale vše jen zhoršilo. Dianě už táhlo na sedmnáct a jediné, co se změnilo, byl fakt, že z ní teď byl větší terč.

Diana se zadívala na sluneční hodiny uprostřed hodovní plochy. Alia už je sama v jeskyni skoro čtyři hodiny. Diana teď neměla čas se zabývat Tek. Musela vymyslet, jak si opatřit čln.

Tek jako by jí četla myšlenky. „Někam spěcháš, princezničko?“ přimhouřila bádavě oči. Tek toho vůbec příliš mnoho viděla. Asi proto uměla tak výborně velet.

„Ani ne,“ odpověděla Diana mile, „ale kdybych tě neznala, skoro bych řekla, že mě tu nechceš.“

„Ale ale. Jakkak jsi na to přišla?“

„A dost,“ utla Hippolyta jejich pŕtku a výmluvně mávla rukou, jako by chtěla odehnat hádku jako obtížný hmyz. Začala hrát hudba a okolo stolů to zahučelo písňemi a smíchem.

Diana se vrtala v jídle a ze všech sil se snažila předstírat veselí. Čím víc se ale slunce sklánělo k západu, tím to bylo těžší. Nemohla odejít jako první, protože by to vypadalo, že fňuká nad prohraným závodem. Nakonec ji zachránila Rani, když vstala a protáhla se. „Kdo se chce proběhnout na pláž?“ zeptala se, než zvedla nad hlavu červený hedvábný prapor. „Chyťte si mě!“ křikla ještě a byla ta tam.

Zahradou se rozlehl skříp pot židlí, jak Amazonky za radostného jásotu vstávaly a běžely za Rani na pláž, aby se osvěžily před dalším kolem her. Diana využila rozruchu kolem a vklouzla do zahradní besídky, kde na ni už čekala Maeve v tunice z mačkaného bledě zeleného sametu. Byla tak krátká, že se skoro nedala považovat za šaty. K ní už si Maeve obula jen sandály. Hlavu jí zdobila korunka z jasně zelených cŕpků vpletených do ohnivě zrzavých vlasů.

„Nechybí ti kalhoty?“ zeptala se Diana, když ji Maeve vzala za ramena a společně se vydaly k paláci.

„Jestli se mi tady na ostrově něco líbí, pak dvě věci: Neprší tu a člověk se nemusí chovat slušně. Ježíšmarjá, já už si myslela, že ta hostina nikdy neskončí.“

„Já vím. Seděla jsem naproti Tek.“

„Byla na tebe hnusná?“

„Jako obvykle. Myslím, že se držela zpátky, protože tam byla máma a Rani.“

„Je pravda, že trávit čas s Rani je tvrdá zkušenost. Vedle té holky má člověk pocit, že by na sobě měl pořád pracovat.“

„Nebo jí rovnou vyřít profil na minci,“ odfrkla Diana, když prošly kolo-
nádou hustě porostlou révou. „Maeve,“ nakousla Diana tak nevinně, jak jen
mohla, „nevíš, jestli rada zmiňovala nějakou misi mimo ostrov?“

„Nezačínej zase.“

„Jen jsem se ptala.“

„I kdyby se někam chystaly, máma by tě rozhodně nepustila.“

„Ale navěky mě držet doma taky nemůže.“

„Ale může. Je královna, pamatuješ?“

Diana se zamračila, ale to Maeve nezastavilo. „Použije jakoukoli výmlu-
vu, aby tě tu udržela. A dneska jsi jí poskytla tu úplně nejlepší. Co se stalo?“

Diana zaváhala. Nechtěla Maeve lhát, vlastně nechtěla klamat ani niko-
ho jiného, ale kdyby se svěčila, stála by Maeve před nesnadnou volbou – buď
by musela její čin oznámit, nebo sama čelit nebezpečí vyhnanství.

„Na severní stezce ležely balvany. Asi sesuv půdy.“

Maeve se zamračila. „Sesuv? Myslíš, že tě někdo sledoval? Věděl někdo,
kudy poběžíš?“

„Chceš snad říct, že by mi chtěl někdo závod překazít? Tek by to přece
nikdy...“

„Opravdu?“

*Ne, pomyslela si Diana, ale nahlas to neřekla. Tek totiž nevidí k takové
sabatáži důvod, protože je přesvědčená, že selže i bez ní. A teď jsem jí jen uká-
zala, že má pravdu.*

„To nic,“ stiskla ji Maeve konejšivě, „budou další závody a...“

Najednou se Maeve v Dianině náručí začala třást. Divoce koulela očima a vrávorala.

„Maeve!“ zalapala po dechu Diana. Maeve padla na kolena. Diana ji popadla kolem pasu, aby ji podepřela. Kamarádčina kůže jen hořela. „Co se děje? Co je s tebou?“

„Já nevím,“ zalapala po dechu Maeve a potom se s bolestným záupěním prohnula v pase. Diana ozvěnu její bolesti pocítila o vteřinu později. Všechny Amazonky včetně Diany, která jejich krev zdělila po matce, byly propojeny krevním poutem. Když něco bolelo jednu, cítily to i ostatní.

To už se k nim hnaly ostatní ženy v čele s Tek.

„Co se stalo?“ zeptala se Tek, zatímco pomáhala Dianě zvednout Maeve na nohy.

„Nic,“ řekla Diana pohlcená panikou, „jen jsme si povídaly a...“

„Zatraceně,“ zaklela Tek. „Má horečku.“

„Infekce?“ zeptala se Thyra.

Diana zavrtěla hlavou. „Není zraněná.“

„Nesnědla něco?“ hádala Otrera.

Tek vyprskla: „Na hostině? Nebuď směšná. Maeve, sbírala jsi dneska něco v lese? Houby? Bobule?“

Maeve jen zavrtěla hlavou a znovu se s bolestným vzlykem zkroutila v nepříjemné křeči.

„Odneste ji do postele a zchladte ji,“ poručila nakonec Tek. „Doneste vodu a z kuchyně led. Thyro, běž pro Yijun. Má zkušenosti jako felčar. Uložíme Maeve v paláci.“

„Ale ona teď bydlí v Caminu,“ protestovala Diana. Nové Amazonky bydlely prvních pár let v noclehárně v paláci, než se samy rozhodly, ve které části města chtějí žít. Diana Maeve v novém domově navštívila zrovna předešlým.

„Pokud to je nákaza, chci ji vidět v izolaci. V noclehárně teď nikdo není, takže ji udržíme snadno v karanténě.“

„Nákaza?“ zalapala vyděšeně po dechu Otrera.

„Tak už běžte,“ přikázala Tek.

Thyra se rozběhla pro felčarku a Diana do kuchyně pro džbán ledu. Když se vrátila za Maeve a Tek do noclehárny, ležela Maeve zabalená v tenkém prostěradle a třásla se v horečce. Diana položila džbán k posteli a bezmocně ji pozorovala.

„Co to je?“

„Horečka,“ odpověděla Tek zachmuřeně. „Je nemocná.“

Tohle přece nebylo možné. „Amazonky přece nebývají nemocné.“

„Ale ona je,“ odsekla Tek.

Do pokoje vtrhla Thyra s rozevlátými blondátými vlasy. „Felčarka hned přijde, ale ve městě máme další dva případy.“

„Taky horečka? Byly na hostině?“

„Nevím, ale...“

Najednou se celá místnost zachvěla, zdi se roztráslly a podlaha se vzedla jako právě probuzené zvíře. Džbán naplněný ledem se převrhl a rozbil o kachličky. Thyrou ta síla mrštila o zeď a sama Diana zůstala stát jen proto, že se včas chytla zárubní.

Otřesy ustaly stejně rychle, jako přišly, a zůstal po nich jen rozbitý džbán a na hácích rozhoupané lucerny.

„Pro Freyiny copy! Co to bylo?“ vydechla Thyra.

„Zemětřesení,“ řekla Tek pochmurně.

„Tady?“ zeptala se Thyra nevěřicně.

„Musím najít královnu,“ řekla Tek. „Vy tu počkejte na felčarku.“ Potom odpochoďovala z místnosti, až jí pod holínkami praskaly střípky rozbitého džbánu.

Diana rozvinula deku, jemně Maeve přikryla a něžně jí odhrnula zrzavé vlasy z obličeje. Z její mrtvolně bledé kůže teď tečky pih vystupovaly o to víc a oči se jí divoce míhaly za pobledlými víčky. *Nákaza. Karanténa. Zemětřesení.* Taková slova na Themiskyru nepatřila. *Co když se sem dostala s Aliou?* Co když tohle všechno na ostrov přinesla Diana?

Na Themiskyru žádný člověk nesměl. Zákon zněl jasně. V celé historii Amazonek ho porušily jen dvě ženy – Kahina si z výpravy přivezla smrtelné

dítě, aby ho zachránila před smrtí na bitevním poli. Prosila, aby si ho směla vzít na ostrov a tam ho vychovat, ale byla vyhnána do světa lidí. Nessa se zase pokusila propašovat smrtelného milence na palubě lodi, když se vracela na Themiskyru.

Jako dítě si Diana její příběh nechala vyprávět pořád dokola a vrtěla se v posteli v očekávání příšerného konce, kdy stála Nessa na břehu zbavená zbroje, země se pod ní třásla, vítr kvílel a ostrov burácel zlostí bohů. Diana nikdy nezapomene poslední slova dramatického příběhu, jak je vyprávěla bardka Evandre:

Po jedné se k ní sestry točily zády, protože jinak nemohly, a i když plakaly, jejich slzy byly jen kapkou ve slaném moři. Tak Nessa opustila laskavou náruč ostrova a zmizela v mlhách do země za nimi, kde lidé dýchají válku jako vzduch a život je jen mávnutím mřížích křídel, jen pomíjivý okamžik, který se vypaří dřív, než mu někdo stačí porozumět. Co můžeme říct o jejím utrpení než to, že bylo krátké?

Diana se při té vzpomínce otřásla. Kdysi se dívala se zájmem na mury sročené u luceren na terase a upírala oči na jejich třepotavá křídla. Tam a sem, sem a tam, tak rychle jimi kmitaly. Teď ji ale vyděsila jiná část Evandřina vyprávění. *Země se pod ní třásla, vítr kvílel a ostrov burácel zlostí bohů.* Když Diana zachránila Aliu, myslela si, že riskovala jen vlastní osud, ne osud svých sester nebo Maevin.

Diana stiskla kamarádčinu ruku. „Brzy se vrátím,“ zašeptala a vyběhla ven na dvůr, který spojoval noclehárnu s palácem.

„Tek!“ zavolala, když ji dohonila. Než se ale Tek stačila otočit, otřásl Dianiným tělem další náraz, až se ramenem bouchla o kámen sloupu. Tek se ani neobtěžovala zpomalit.

„Vrať se ke kamarádce,“ zavrčela, když se Diana za ní vydala do části paláce, kde bydlela královna.

„Tek, co to způsobuje?“

„Nevím. Něco není v rovnováze.“

Tek vešla ke královně bez jediného zaváhání. Hippolyta seděla u dlouhého stolu a něco probírala s jednou ze svých běžkyň, rychlonohou Sabaou.

Když vešly, zvedla Hippolyta hlavu. „Já vím, Tek,“ řekla. „Poslala jsem pro Sabau, jakmile přišlo zemětřesení,“ poskládala zprávu, kterou zrovna napsala, zapečetila ji rudým voskem a opatřila prstenem. „Utíkej, jak nejrychleji dovedeš, do Bana-Mighdall, ale buď opatrná. Na ostrově něco není v pořádku.“

Běžkyně na nic nečekala a zmizela na schodišti.

„Máme tři případy onemocnění,“ řekla Tek.

„Jsi si jistá, že to není něco jiného?“ zeptala se Hippolyta.

„Jednu nemocnou jsem viděla na vlastní oči.“

„Maeve,“ vydechla Diana.

„Možná to nejdřív postihuje mladší Amazonky,“ přemítala Hippolyta.

„Ne všechny,“ zamumlala Tek a ošklivě si změřila Dianu.

Ale to královna neviděla, protože upírala oči někam k západnímu pobřeží. „Musíme se zeptat Věstkyně,“ vydechla nakonec ustaraně.

Dianě se sevřel žaludek. Věstkyně. Pak už nebude, kam se schovat.

Tek rezignovaně kývla. Rozhodnout se pro cestu za Věstkyní nebylo nikdy snadné, protože to nešlo bez oběti, a kdyby se Věstkyni zdály poklony Amazonek nedostačující, mohla je nepříjemně a mnohonásobně ztrestat.

„Zažehnu pochodně a svolám radu,“ řekla Tek a bez dalších zbytečných řečí zmizela.

Všechno se dělo až příliš rychle. Diana šla za matkou až do jejích komnat. „Matko...“

„Pokud pojedou rychle, budeme tu mít za hodinu kompletní radu,“ řekla Hippolyta. Některé členky žily v Efezu, jiné v Bana-Mighdall, ale další se raději stáhly na opuštěnější místa ostrova, odkud je přivolají jen signální pochodně.

Hippolyta ze sebe setřásla pohodlné jezdecké oblečení a jednoduchou korunku, kterou na sobě měla v aréně, a za chvíli se vynořila z šatny v hlubokém purpuru zralých švestek. Na pravém rameni se jí leskl zlatý nárameník. Brnění bylo jen ozdobou nošenou při zvláště důležitých státních událostech. Nebo při naléhavých případech.

„Pomůžeš mi splest vlasy?“ poprosila Hippolyta a potom si sedla před

velké zrcadlo. Ze sametového pouzdra vytáhla zlatou sponu vykládanou surovým ametystem.

Dianě přišlo divné, že si tu v klidu splétá matčinu ebenovou hřívu, když se svět kolem nich rozpadá na kusy, ale královna před poddanými vždy musela vypadat jako královna.

Diana sebrala poslední zbytky kuráže. Musí to matce říct. Nemohla ji nechat jít na setkání rady bez tak důležité informace. *Možná za to ale Alia vůbec nemůže. Třeba se něco stalo ve světě lidí. Cokoli.* Ale tomu sama nevěřila. Jakmile stane rada před Věštkyní, Alia bude odhalena a Diana vyhnána. Její matka bude vypadat jako slaboch a příliš benevolentní panovník. Ne všichni ji milovali tak oddaně jako Tek a spousta Amazonek si myslela, že by se obešly bez královny.

„Mami, dnes během závodu...“

Hippolyta našla v zrcadle Dianin pohled a vzala ji za ruku. „O tom si promluvíme později. Prohra není hanba.“

To sice nebylo zdaleka pravdou, ale Diana řekla jen: „O to teď nejde.“

Hippolyta si zastrčila do uší ametystové náušnice. „Diano, další takovou prohru už si nemůžeš dovolit. Stejně jsem nečekala, že bys vyhrála...“

„Vážně?“ vyštěkla Diana, i když se za bolest a překvapení ve svém hlase okamžitě nenáviděla.

„Jistěže ne. Jsi mladá a nemáš ani tolik síly, ani zkušeností jako ostatní. Ale doufala jsem, že dosáhneš aspoň na nějaké umístění.“

„Nebo že tě aspoň nezahanbím?“

Hippolyta zvedla obočí. „Jeden prohraný závod královnu nerozhodí, Diano. Ale nebyla jsi připravená, což znamená, že na sobě budeš muset v budoucnosti o to víc dřít.“

Matčin odhad Dianiných schopností byl stejně odměřený jako objetí v aréně. Praktický a bolestivý.

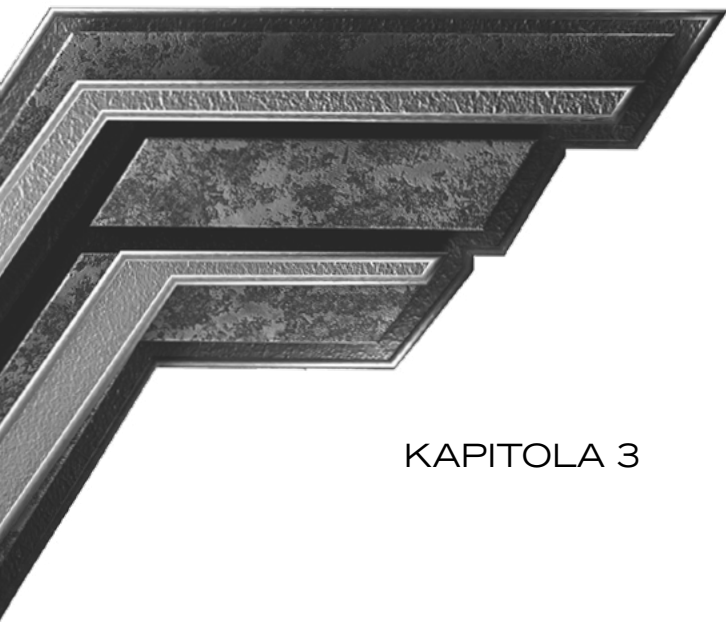
„Já jsem ale *byla* připravená,“ trvala si Diana tvrdohlavě na svém.

Hippolyta se na ni podívala s takovou něhou, láskou a lítostí, že by se na ni Diana nejraději rozkřikla. „Výsledky závodu mluví samy za sebe. Tvůj čas ještě přijde.“

Jenomže s tím už nemohla počítat. Ne, když už nedostane šanci. Ne, když ani její vlastní matka nevěřila, že by dokázala vyhrát mizernou běžec-kou soutěž. A pak tu byla Alia. *Alia.*

„Mami,“ zkusila to Diana znovu, ale to už Hippolyta spěchala pryč. Světlo lampy se jí naposledy zalesklo ve zlatém nárameníku a zem se znovu zachvě-la. Ani to však královně nepodlomilo nohy, jako by každý její krok oznamo-val: „Jsem královna a Amazonka. Děláš dobře, když se třeseš.“

V zrcadle uviděla Diana svůj odraz – tmavovlasou dívku v uválených šatech, s utrápenýma modrýma očima a skousnutým rtem. Vypadala jako herečka v tragédii. Narovnála se a sevřela pevně čelist. Diana sice na hlavě neměla královskou korunku, ale členky rady nebyly jediné, kdo se mohly vydat pro radu za Věstkyní. *Jsem themiskyrská princezna*, řekla té zkroušené holce v zrcadle. *A pro odpovědi si dojdu sama.*

KAPITOLA 3

Diana spěchala do svého pokoje, aby se převlékla a chvatně naházela do cestovní brašny deku, lano, svítilnu, křesadlo a bandáže na ruce, ze kterých se daly udělat obvazy. Od doby, kdy Diana zanechala Aliu v jeskyni, uplynuly už čtyři dlouhé hodiny. Ta holka musí být vydešená k smrti. *Pro Hérinu korunu, co když se pokusí slézt dolů?* Diana se při té myšlence bolestně zašklebila. Pokud se vydá z jeskyně ven, jen se zraní. Ale na návrat k útesům nebyl čas. Pokud má dát Diana všechno zase do pořádku, musí promluvit s Věštyní dřív než rada.

Otevřela zelenou lakovanou krabičku, kterou měla u postele, ale zaváhala. Ještě nikdy u Věštyně nebyla, jen věděla, že je nebezpečná, protože viděla hluboko do nitra každé Amazonky a také daleko do budoucnosti. V kouři posvátného ohně sledovala tisíce životů za tisíce let, pohyby proudů osudu i možnosti, jak zvrátit jejich kurz. Kdo do jejího věštění chtěl nahlédnout, musel draze zaplatit. Nejdůležitější bylo jí přinést oběť, která ji potěší, něco osobního a pro prosebníci nepostradatelného.

V zelené krabičce se skrývaly Dianiny nejzáhadnější poklady. Vzala ji s se-

bou celou a vyrazila dolů po schodech. Jídlo už si strkala do kapes během hostiny, ale teď se ještě stavila do kuchyně, aby si naplnila čturu svařeným vínem. I když v kuchyni vřdycky vládl nepořádek a zmatek, dnes v ní všichni pracovali s chmurně vážným odhodláním a z hrnců se linuly všelijaké podivné vůně.

„Vrbová kůra,“ řekla suše jedna z kuchařek, když Diana nakoukla pod pokličku. „Musíme z ní získat kyselinu salicylovou na sražení horečky.“ Potom jí podala čturu z kozí kůže. „Vzkaž Maeve, že jí přejeme rychlé uzdravení.“

Diana jen krátce poděkovala, protože nechtěla dál rozšiřovat svůj dnešní seznam lží.

V ulicích města to hučelo jako v úle, jak jeho obyvatelky pobíhaly tam a zpět s jídlem, léky a stavebním materiálem na opravu zemětřesením poničených staveb. Diana si stáhla přes oči kapuci. Dobře věděla, že by měla být ve středu dění a pomáhat, ale pokud bylo její podezření správné, musela dostat Aliu z ostrova, jak nejdřív to šlo.

Jeden jediný pohled do přístavu jí prozradil, že zmocnit se lodi bude skoro nemožné. Všude kolem skučela vichřice a nebe se zabarvilo do břidlicova. V docích už pilně jako mravenci pracovaly Amazonky, aby zajistily flotilu, než bouře udeří plnou silou.

Diana se vydala východní cestou ven z města a zamířila přímo za Věstkyní do chrámu obklopeného olivovým hájem. Jakmile do něho vstoupila, dala se do běhu a pokračovala dál, jak nejrychleji uměla.

Brzy nechala za sebou i olivovníky, vinice a úpravné broskvové sady obyspané ovocem, až se dostala na pahorkatinu okolo močálu v samém srdci ostrova.

Její nervozita rostla s každým krokem. Na močál padal stín hory nazývané Ptolema, šlo o jediné místo na ostrově, kde vládl téměř stálý stín. Nikdy předtím se dál neodvážila. Dobře znala historky o Amazonkách, které se z hlubin močálu vynořily plačící a zbavené rozumu. Když si šla pro radu Clarissa, vrátila se do města celá roztřesená s krví podlitýma očima a nehty okousanými do krve. Dodnes nikomu nevyprávěla, co přesně tam viděla.

A zrovna ona – zkušená, neohrožená bojovnice, která ráda jezdila do bitev jen se sekerou a vlastní odvahou – už nikdy nezhasínala lampu, když šla spát.

Diana se zachvěla, když ji pohltit stín stromů zahalených do závojů mechu jako truchlící na pohřbu. Pokroucená spleť odhalených kořenů se odrážela ve zlověstných tvarech na hladině kalné bahnité vody. Všude panovalo úplné ticho. Diana neslyšela ani vytí přicházející bouře, ani známé štěbetání ptáků, a dokonce ani šepot větru. Močál hrál svou vlastní temnou hudbou: Občas to šplouchlo, když něco s hrbolatými zády pročísló hladinu a zase se jediným mrsknutím dlouhého ocasu zanořilo do hlubin, v podrostu šustily hmyzí nožky a přízračné hlasy rozechvěly vzduch tichým šepotem, aby vzápětí zase umlkly. Diana zaslechla i své jméno, jako by jí ho někdo ledovými ústy vdechl do ucha, ale když se otočila, nikdo tam nebyl. Když koutkem oka zachytila na blízké větvi něco s dlouhýma chlupatýma nohama, raději přidala do kroku.

Pokračovala dál na východ, hlouběji do nitra močálu, který byl čím dál pochmurnější. Byla si skoro jistá, že ji něco sleduje. A možná ne jen jedna bytost. Neušel jí šustot několika nohou někde nad její hlavou. Vlevo nad sebou letmo zachytila mezi závoji šedivého mechu lesklé černé oči.

Není se čeho bát, říkala si. Skoro slyšela, jak se jí močál bublavě vysmívá.

Otřásla se hrůzou a odhrnula závěs popínavek spojených mléčnými chuchvalci pavučin. Najednou se zastavila. Chrám Věstkyně si vždycky představovala jako velkou budovu s kupolí, jaké znala z knížek, ale teď stála jen před hustým houštím kořenů a spletenou barikádou z větví, která čněla do výšky jako zeď pevnosti. Nemohla ani s jistotou říct, zda ji někdo postavil nebo se jen tak vynořila z močálů. Uprostřed zdi zela díra vedoucí někam do temnoty černější než bezhvězdná noc. Z ní vycházelo temné falešné brčení podobné hladovému bzukotu sršního hnízda.

Diana sebrala odvalu, upravila si brašnu na zádech a vkročila na cestu dlážděnou vlhkými černými kameny, které vedly rovnou k děsivému vchodu. Všude kolem valounů se rozlévala šedivá voda kalná jako slepé zrcadlo. Měla co dělat, aby v sandálech neuklouzla.

Vzduch u vchodu najednou podivně zhoustl a ležel jí těžce na kůži, mokřý a nepříjemně teplý jako zvířecí jazyk. Rozsvítila lucernu zavěšenou na brašně, zhluboka se nadechla a vstoupila dovnitř.

Lampa ale okamžitě zase zhasla. Diana slyšela za zády šepot, a když se otočila, zjistila, že kořeny jí zahradily cestu ven. Skočila zpět ke vchodu, ale bylo pozdě. Zůstala sama v černočerné tmě.

Srdce se jí cukalo v hrudi jako vyděšený králík. Kolem to hučelo jako v úle, popínavky a kořeny se o sebe šustivě třely, jako by se chystaly ji každou chvíli uvěznit ve svých šlahounech.

Donutila své nohy k chůzi a rukama hmatala před sebe. Její máma by se několika větví určitě nebála. Tek by se na ně jen nenávistně podívala a ony by zvadly.

Šum zesílil a čím dál víc se podobal lidskému hlasu. Všude kolem se rozléhal sténavý zvuk připomínající dětský pláč. *Nebojím se. Jsem Amazonka a na ostrově mi nic nehrozí.* Tohle místo jí ale připadalo daleko starší než ostrov. Starší než všechno ostatní.

Po chvíli si všimla, že se průchod stáčí nahoru. Netrvalo dlouho a rozeznala slabé obrysy svých rukou i spletenou strukturu stěn. Odněkud shora sem pronikalo světlo.

Tunel se rozestoupil v kruhovou místnost s otevřeným stropem. Bylo pozdě odpoledne, když se Diana vydala na cestu, ale teď se dívala na černé nebe poseté hvězdami. Vyděsila se. Co když ztratila v chodbě pojem o čase? Pak si ale uvědomila, že souhvězdí nad její hlavou neodpovídají skutečnosti. Ať už se dívala na jakoukoli oblohu, nebyla to ta její.

Na stěnách z ostružiníku hořely louče stříbrným plamenem, který nehřál, a kolem místnosti tekla příkopem křišťálově čistá voda. Uprostřed dokonale plochého kamenného kruhu seděla žena zahalená v plášti a vedle ní stála trojnožka s bronzovým kotlíkem zavěšeným na jemném řetízku. V něm hořel opravdový živoucí oheň a soptil kouř nahoru k hvězdné obloze.

Žena vstala, a když jí spadla kápě, rozlil se po plášti proud měděných vlasů. Z bledé kůže vystupovaly tečky pih.

„Maeve!“ vykřikla Diana.

Tvář Věštkyně se znovu proměnila. Chvilí byla překvapeným dítětem, potom vrásčitou babiznou, Hippolytou s ametysty v uších, příšerou s černými tesáky a opálově lesklýma očima, zářivou zlatovlasou kráskou s rovným nosem a plnými rty... Když přistoupila blíž, změnila se v Tek. Jen vypadala daleko starší, tmavou kůži jí brázdily vrásky a spánky prokvétaly stříbrem. Diana si nepřála nic víc než se otočit na patě a utéct, ale zůstala stát.

„Dcero Země,“ promluvila Věštkyně. „Co mi přinášíš?“

Diana se přemáhala, aby se nezašklebila. *Dcero Země. Zrozená z jilu.* Chtěla ji Věštkyně urazit? Na tom nezáleželo. Diana sem nepřišla jen tak.

Shodila brašnu z ramene a sáhla po lakované krabici. Její ruka se zastavila ve vzduchu nad jadeitovým hřebenem, který jí Maeve darovala k posledním narozeninám, karneolovým leopardem, kterého celé roky nosila v kapse jako talisman, až mu palcem seděla záda, když se ho dotýkala pro štěstí, a tapiserii s vyšívanými planetami, které se zjevily v hodinu jejího narození. Byla žmolkovitá a plná chyb. Kdysi ji vyšívaly s matkou a Diana, věčně hladová po čase v Hippolytině blízkosti, v noci tajně jejich práci zase párala v naději, že tak prodlouží jejich společné hodiny donekonečna. Prsty hmatala po výstelce krabice, až našla, co hledala.

Zadívala se na vodní příkop. Zdálo se, že přes něho nevede cesta, ale Diana se na ni rozhodně nehodlala ptát. Od ostatních slyšela, že pokud Věštkyně přijme její oběť, smí se zeptat jen na tři otázky.

Vkročila do vody. Viděla, jak se její noha noří pod hladinu, ale necítila vůbec nic. Třeba byla i řeka pouhou iluzí? Pomalu přešla na kamenný ostrůvek. Když se chodidlem dotkla jeho hladkého povrchu, hučení utichlo, jako by stanula v samém srdci bouře.

Diana natáhla ruku a snažila se, aby se jí před Věstkyní netrásla. Když rozevřela dlaň, objevila se železná šipka tak dlouhá, že jí pokrývala skoro celou dlaň, a zbroušená do ostré špičky potřísněné rudou tak tmavou, že v ledovém světle loučí vypadala skoro černá.

Věštkyně zakrákala smíchy. „Neseš mi dar, který sama nenávidíš?“

Diana vyděšeně ucukla a schovala špičku šípů do dlaně, kterou si pak přitiskla k srdci. „To není pravda.“

„Já mluvím *jen* pravdu. Možná ji jen nechceš slyšet.“ Diana se podívala na brašnu a přemítala, zda nenabídnout něco jiného. Ale Věštčyně ji zarazila. „Ne, Dcero Země, nechci tvoje šperky ani dětinské trečky. Vezmu si šíp, který ti zabil matku. I když něco nenávidíš, můžeš si toho stále cenit. Krev královny není malý dar.“

Diana znovu váhavě rozevřela dlaň a Věštčyně z ní sebrala krvavou špičku šípu. Její tvář se proměnila. Už zase byla Hippolytou, jen černé vlasy jí volně vlály a kroutily se kolem ramen zahalených v bílé, zlatem vyšíváné tunice. Přesně tak vypadala, když Dianu našla plačící ve stáji. Tehdy zaslechla rozhovor dvou Amazonek. *Říkaly, že jsem monstrum, žalovala matce. A že jsem uplácáná z hlíny.* Hippolyta jí usušila oči rukávem tuniky a v noci jí darovala špici šípu. Teď Věštčyně Hippolytiným hlasem opakovala ta samá slova, která Diana od matky slyšela té noci, než šla spát. *„Narodit se jako smrtelník není žádná radost. Ty nikdy nepoznáš hoře lidského údělu. Jediná z nás nepoznáš bolest smrti.“*

Tehdy ta slova pro Dianu příliš mnoho neznamenalala, přesto je nikdy nezapomněla a šíp si schovala jako nejčennější poklad, ačkoli vlastně netušila proč. Matka ji tím dárkem chtěla varovat a připomenout jí, ať si váží života, který jí byl dán, ale Diana v krvavé špičce šípu cítila spojení s jiným, větším světem. To ji lákalo, i když na dárku ulpívala matčina krev.

Teď se Věštčyně zase proměnila ve stárnoucí Tek. Hodila špici šípu do kotlíku, ve kterém to začalo oranžově jiskřit.

„Dnes jsi mi přinesla smrtící dary,“ řekla Věštčyně, „stejně jako jsi přivedla smrt samotnou k našim břehům.“

„Ty víš o Alii?“ vyhrkla Diana.

„Je to tvá první otázka?“

„Ne!“ opravila se Diana chvatně. Pokud chce mluvit s Věštčyní, bude muset být chytřejší.

„Zem se třese. Stonek, který se měl navždy tyčit do nebe, vadne.“

„A to všechno je moje vina,“ povzdychla si Diana smutně. „To všechno kvůli Alii.“

„A těm, kteří tu byli před ní. Čekám na tvou otázku, Dcero Země.“

Diana v koutku duše doufala, že se Věstkyně mýlí a Aliin příchod na ostrov a katastrofy na Themiskyře jsou jen pouhou souhrou událostí. Teď už se nemohla schovávat před opravdovým rozsahem svého provinění a nešťestím, které tím způsobila. Pokud to chce zase napravit, bude se muset prát opatrněji.

„Jak zachráním Themiskyru?“

„Tím, že nebudeš dělat vůbec nic,“ odpověděla Věstkyně a rukou odmávla kouř z kotlíku nad příkop. Skrz něj uviděla Diana dívčí postavu. Byla to Alia. Dívala se na ni skelným pohledem z jeskyně v útesu, zabalená do houne, roztřesená a s oroseným čelem.

„Ale ona přece není zraněná,“ protestovala Diana.

„Ostrov se ji snaží zahubit stejně, jako její přítomnost ničí ostrov. Ale žádný strach. Themiskyra je starší a silnější. Ta holka umře a s ní pomine i špína smrtelného světa. Většina tvých sester přežije a uzdraví se. Město znovu postaví. Potom bude ostrov očištěn.“

Většina přežije? I Maeve? Ta slova Dianu pálila na jazyku jako žhavý uhlík a prosila, aby byla vyřčena. „Nerozumím tomu,“ řekla opatrně, aby to neznělo jako otázka. „Já přece nejsem nemocná, a když jsem odcházela, byla zdravá i Alia.“

„Jsi zrozená z ostrova samotného, čistá a nezkažená, navíc nesmrtelná, *athanata*. Ty neonemocníš jako tvoje sestry a tvoje blízkost může prodloužit život té holky, možná ji i utěšit, ale rozhodně ji nevyléčí. Zemře a ostrov bude žít dál. Vše se stane tak, jak má.“

„Ne,“ vyštěkla Diana, překvapená zlostí ve vlastním hlase. „Jak zachráním Aliu?“ Druhá otázka vyčerpána.

„To nesmíš.“

„To není odpověď.“

„Tak ji oslov jménem jejích předků, *haptandra*, Ruka války. Podívej se sem do ohně a sama posuď, co je zač.“

Z kotlíku se znovu začalo kouřit, dým se rozletěl nad vodu, ale když do kouzelné mlhoviny Diana pohlédla teď, měla pocit, že ji zachvátil oheň. Stála uprostřed bitevního pole obklopená padlými vojáky, jejichž těla ležela ro-

zesetá po zničené krajině, údy připomínaly nánosy dřeva na břehu z černého popela. Když kolem projel obrovský obrněný vůz, ucukla. Něco takového viděla jen v knížkách. Obr se pomalu sunul vpřed a drtil svou vahou křehká lidská těla. Někde v dálce zlověstně zahřměla série výbuchů.

Když se zadívala na hrůzu kolem, ze rtů jí uniklo bezmocné zasténání. Jen o pár stop dál ležela Maeve s propíchnutým srdcem. Byla nabodnutá na meči jako bledý motýl na špendlíku. Všechna těla kolem patřila Amazonkám. Nedaleko rozeznala podle záplavy černých vlasů svou matku s rozdrčeným brněním. Válela se po zemi jako nepotřebný odpad.

Dolehl k ní válečný ryk, a tak se otočila a sáhla po zbrani, která jí ale chyběla. Potom uviděla upocenou Tek s očima hořícíma bojovým zápalem, jak se vrhá na nějakou příšeru. Něco takového také viděla v knihách. Ze všeho nejvíc to připomínalo křížence člověka a šakala. Šakalí čelisti sevřely Tek krk, zatřásly s ní jako s hadrovou panenkou a odhodily ji stranou. Tek upadla a z prokousnuté krkavice jí prýštila krev. Upřela na Dianu vyčítavý pohled.

„Dcero Země.“

Diana zalapala po dechu. Obraz před ní se rozplynul a ona se dívala na odraz vlastní usazené tváře.

„Solíš mi tady věsteckou vodu,“ zabručela nespokojeně Věštyně.

Diana si otřela oči. „To nemůže být pravda. Viděla jsem sestry a... hrozné příšery.“

„Alia není jen tak obyčejná smrtelnice. Její osud je poskvrněn smrtí.“

„Jako osud všech lidí,“ hádala se Diana. Čím tedy byla Alia jiná? Ostrov ji odmítl stejně, jako by se bránil kterémukoli jinému smrtelníkovi. Pokud by ji Diana dostala pryč z ostrova, vše by se vrátilo do původního stavu.

„Není to *její* smrt, kterou s sebou nosí, ale smrt celého světa. Myslíš, že ji do vod kolem ostrova přinesla pouhá náhoda? Alia je Válkonoška ze stejného rodu jako Helena, které dala život sama Nemesis.“

„Helena? Jako ta...“

„Ano, Helena Trojská. Celých deset let zuřila trojská válka a žádný bůh ani hrdina se jí nevyhnul. Amazonky také ne. A tak to bude pokračovat

dál, pokud necháme Aliu žít. Je to *haptandra*. Kamkoli vkročí, rozpoutá se potyčka. S každým dechem nás přibližuje Armagedonu.“

„Ale trojskou válku přece způsobila Helenina krása.“

Věštyně jen mávla rukou, až se louče na stěnách zachvěly. „To jsou pořád povídačky o mstivých bozích, kteří jen tak z marnivosti dávají všanc lidské životy. Samozřejmě že lidé věří, že síla ženy se skrývá v jemnosti jejích rysů a kráse jejích údů. Ty ale víš, že to není pravda, Dcero Země. To Helenina krev způsobila válku. Ničivá síla v ní dosáhla svého vrcholu, když jí bylo právě sedmnáct let. A tak to pokračuje s každou další Válkonoškou. Alia nebude jiná. Sama jsi to ve vodě viděla.“

„Rod Válkonošek,“ válela Diana ta slova na jazyku. Bylo to vůbec možné? Jak mohla smrtelnice, byť s rodovou linií sahající až k samotné Nemesis, bohyni odplaty, způsobit tolik neštěstí?

Věštyně ji bedlivě pozorovala. „Poslouchej mě, Dcero Země! Když se narodí Válkonoška, zkáza je nevyhnutelná. To skrz ni vznikají všechny velké války v říši člověka. Když bude měsíc v novu, Aliina síla dosáhne svého vrcholu. Potom přijde válka.“ Moudrá žena se na chvíli odmlčela a potom pokračovala: „Pokud ovšem do té doby *neumře*.“

„Takže ten výbuch nebyl náhoda,“ zašeptala Diana, když konečně pochopila. „Někdo ji chtěl zabít.“

„A pravděpodobně nebude jediný. Mnoho lidí bude dělat všechno proto, aby zachránili svět od dalšího krveprolití. Ty ale nemusíš podniknout vůbec nic. Stačí jen čekat. Ta žába zkape, jak se to mělo stát už při bouři na lodi. Je to ta nejlepší cesta.“

Diana přimhouřila oči. Vždycky četla příběhy pozorně, a proto teď věděla, jak Věštyně mluví. „Nejlepší cesta,“ přemítala nahlas. Věštyně protáhla ústa, jako by opravdu četla Dianiny myšlenky. Teď poprvé se Diana sama sebe ptala, proč se jí vlastně stařena zjevila s Tečinou tváří. Aby ji vyděsila? Aby jí pohrozila? „Nejlepší cesta ale není *jediná*.“

Věštyni zaplály oči ohněm tak stříbrným jako plameny loučí. „Polož mi poslední otázku a klid se!“ Diana otevřela pus, ale Věštyně ji gestem ruky zastavila. „Dobře přemýšlej. Většinou nejsem tak úslušná. Ty se tu třeseš

o osud jednoho děvčete, zatímco budoucnost světa visí na vlásku. Starej se raději o vlastní osud. Nezajímá tě, jestli se v tobě Tekmessa plete? Nechceš vědět, zda přineseš Amazonkám slávu, nebo zoufalství? Dříve nebo později tvou matku vlada unaví. Co takhle se zeptat, jestli se z tebe stane opravdová královna, nebo budeš odsouzená k životu v jejím stínu? Ráda ti všechno ukážu, Dcero Země.“

Diana zaváhala. Myslela na to, co jí řekla Tek, i na všechna matčina odmítnutí. Věštkyň by jí mohla říct, jestli je pouhou nehorázností, kterou tajně pohrdají i samotní bohové. Pak by věděla, zda přinese svému lidu jen neštěstí. Co kdyby jí ale jasnovidka prozradila, že jí bylo požehnáno a že díky ní Themiskyra pokvete? Rozhodně by to ulevilo její matce, která musí stále odrážet nekonečné dohady. Tek už by jí nemohla říct ani slovo.

Udělalo by to z ní ale Amazonku? *Mohla bych se zeptat, co mám udělat, aby mě sestry přijaly, a jak získám slávu v boji.* Potom si ale vzpomněla na Aliinu ruku zaklesnutou do boku lodi i na její přerývaný tep pod břísky tázavých prstů. To Dianin dech ji přivedl zpět k životu.

Když zachráním svůj lid, Alia zemře. Když zachráním Aliu, budou moje sestry pobity. Její otázka je vlastně úplně jednoduchá.

„Jak zachráním všechny?“

Věštkyň zkroutila hněvivě tvář a její podoba se měnila tak rychle, jak se třepotá mihotavý plamen louče. Had, Tek, lebka, vlk s černými dásněmi, místo očí drahokamy, vlasy z kroutících se hadů a další hadí hlavy plazící se z úst. „Tvrdohlavá jako všechna děvčata,“ zavrčela vědma. „A stejně lehkomyslná.“

Než se Diana stihla kousnout do jazyka, vyklouzlo z ní: „A ty jsi nikdy nebyla lehkomyslná a tvrdohlavá holka?“ Asi to nehrálo roli, ale teď už bylo pozdě to vzít zpět. Diana se zeptala na to důležité už dřív a stařenin hněv jen potvrdil, že trefila do černého.

Kolem nich se zvedl mučivý šepot, bolestné naříkání prosycené divokým zoufalstvím. Odevšad zazníval pláč a ryk sester na bitevním poli.

Když Věštkyň promluvila, už nevypadala jako Tek, ale její tvář se zdála vytesaná ze samotného světa. „Válkonoška se musí dostat k prameni v The-

rapné, než prvního dne měsíce hekatombaionu zapadne slunce. Tam, kde odpočívá Helena, se Válkonoška může očistit od špíny smrti, která kalí její rod už od začátku. Tam může spoutat svou sílu tak, aby ji už nikdy nikomu nepředala.“

Therapné. To je v Řecku. Znamenalo by to opustit ostrov. Nemožné. Ale...

„Tak bude rodová linie Válkonošek přerušena?“

Věštkyň neřekla ani slovo, ale také nic nepopřela. Pokud by Diana nechala Aliu na Themiskyře umřít, dřív nebo později by se narodila nová Válkonoška. Možná za měsíc, možná za sto let, ale někdy určitě. Pokud by se ale Alia pod Dianinou ochranou stihla dostat k prameni včas, vše by se změnilo.

„Vidím do tebe, Dcero Země. Vidím tvé sny o slávě. Jenže to, co nevidíš *ty*, je nebezpečí. Některé skupiny v lidském světě loví Válkonošku jako zvěř. Některí by rádi její život ukončili, aby na světě zavládl mír, jiní by ji zase nechali naživu, aby způsobila věk svárů. Hekatombaion začíná za necelá dva týdny. Ani nedoufej, že bys to stihla. Jsi jen jediné, samotné děvče.“

Diana zařala pěsti a pomyslela na krvavý šíp, který si Věštkyň vzala jako oběť. Byla na něm krev její matky, která kolovala i v jejích žilách. „Jsem Amazonka.“

„Skutečně? Nejsi hrdinka a nikdy jsi neprošla bitvou. Taková výprava daleko přesahuje tvoje možnosti a síly. Neuvrhni svět do zkázy jen kvůli vlastní pýše.“

„To není spravedlivé,“ zamračila se Diana. „Snažím se jen dělat, co je správné.“ Už když jí ta slova klouzala z úst, věděla, že to není tak úplně pravda. Samozřejmě toužila po slávě a šanci se ukázat nejen v obyčejném závodě, ale při opravdové hrdinské misi, to nemohla popřít. Nejraději by se s Věstkyní pustila do hádky, ale copak mělo smysl přesvědčovat jasnovidnou stařenu?

„Jdi domů,“ poručila jí Věštkyň. „Vrať se do Efezu a buď útěchou své milé přítelkyni. Řekni jí, že její utrpení brzy skončí. Až sem přijde rada, neřeknu jí ani slovo. Nikdo nemusí vědět, co jsi provedla. Tvůj zločin zůstane tajemstvím a ty se nebudeš muset obávat vyhnanství. Ostrov se zanedlouho

vrátí do původního stavu a ty budeš žít dál v bezpečném světě a věčném míru v kruhu sester. Pokud se ale odvážíš to děvče odvézt z ostrova...“

Vzdálené šumění přerostlo ve vytí, od spálené země se odrážel bojový ryk, řinkot mečů, nářikání umírajících a před očima se jí promítalo tisíckrát znásobené zoufalství sester. Znělo to jako budoucnost, které mohla Diana předejít jen tím, že neudělá vůbec nic.

„*Jdi,*“ poručila jí Věstkyně.

Diana se otočila na patě a dala se do běhu. Vyděšeně vklouzla zpět do tunelu, následována příšerným vytím, před kterým nebylo úniku. Řítla se jako zběsilá, až si ramena poškrábala o ostružinové zdi, a když se začal tunel prudce svažovat, zakopla a přistála na kolenou. Okamžitě se ale zase zvedla a pokračovala dál s příšerným rykem v patách. Ten zvuk se jí zarýval až do kostí a bušil do lebky jako tisíc kladívek.

Kořeny se před ní rozestoupily a Diana se vykulila z chrámu rovnou do poloslané vody močálu. Unaveně se postavila na nohy a bez dechu se vydala ke břehu. Potom už jen utíkala pochmurným mokřadem, jak nejlépe uměla, aby ho nechala i s chrámem Věstkyně daleko za sebou.

Teprve když se temnota lesa změnila ve zvlněnou krajinu, odvážila se Diana na chvíli zastavit. Do nosu jí vnikla sladká rostlinná vůně myrty a kůži polaskal chladivý deštík. Ale ani tady se necítila v bezpečí.

Jsem přece Amazonka.

V šepotu listů zaslechla posměšná slova Věstkyně: *Skutečně?*

Nesměla to riskovat. Nemohla si dovolit vystavit sestry smrtelnému nebezpečí, aby zachránila holku, kterou sotva znala. Byla hloupá a lehkomyšlná, když dnes ráno skočila z útesu, ale teď si vybrala správně.

Pod Dianou zaduněla země a z oblohy sjel blesk. Utáhla si brašnu, aby jí seděla pevněji na zádech a vyrazila rovnou k jeskyni. Alia umírala. Pokud ji Diana nemohla zachránit, musela alespoň zajistit, aby neumřela opuštěná.

KAPITOLA 4

Ta obryně se vrátila. Alia si chvíli myslela, že ji z adrenalinu a šoku šálí smysly, ale ne. Její záchránkyně se vrátila do jeskyně a byla přesně taková, jakou si ji Alia pamatovala – měřila přinejmenším metr osmdesát a vypadala jako modelka z reklamy na fitness stroje. Břícho ze železa! Bicepsy jako žula!

Možná jen blouzním. Věděla, že má horečku a zimnici, ale další příznaky jí nedávaly smysl. Žaludek a hlava ji mohly zlobit následkem otřesu mozku. Když se *Thetis* potopila, vlny ji pěkně povláčely. Na to ale nechtěla myslet, o hrůze z náhlého výbuchu ani nemluvě. Slyšela jen Rayův výkřik, ale to už ji spláchla obrovská šedivá vlna. Pokaždé když se o tu vzpomínku její mysl byt jen otřela, odmítla hlava spolupracovat. Lepší bylo se soustředit na jeskyni, na teplou houni a na příšerné tepání v hlavě. Pokud za to mohl jen pořádný otřes mozku, musela prostě zůstat vzhůru, než přijde pomoc. Když uviděla dívčí siluetu, věděla, že to zvládla. Pomoc byla na cestě a vypadala jako supermodelka s postavou zápasnice. Nebo naopak. Ale kde vězel záchranný tým? Helikoptéra? Záchranáři, aby jí posvětili baterkou do očí a řekli, že bude v pořádku?